

Η Χαραυγή

Μάρτιος – Απρίλιος 2016

ΕΤΟΣ 82ον Αριθμός έκδοσης 2

Περιεχόμενα του

παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Οι τελευταίες ημέρες Του 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Ισχυρή Πίστη 27

Η απλή πίστη 30

Η πίστις η παλεύουσα 34

Αναστημένη πίστις 37

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η Εμπειρία του Ανωγείου 41

The Dawn - Greek Edition

MARCH / APRIL 2016

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Οι τελευταίες ημέρες Του

*«Εγώ σε edόξασα επί της γης, το έργον ετελείωσα, το
οποίον μοι έδωκας διά να κάμω.»*

– Κατα Ιωάννη 17: 4 –

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ένα άτομο αν ήξερα ότι είχε μόνο λίγες ημέρες για να ζήσει ακόμη; Η απάντηση του καθενός απο εμας στο ερώτημα αυτό εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις γενικές προοπτικές του για τη ζωή και για το τι μπορεί να είναι η κατανόηση του για τον άλλο κόσμο. Ένας άθεος ο οποίος, ακόμη και στο πρόσωπο του βέβαιου θανάτου, εξακολουθεί να πιστεύει ότι η στιγμή του θανάτου είναι το τέλος των πάντων, θα μπορούσε εύκολα να αποφασίσει ότι στις τελευταίες ημέρες της ύπαρξής του θα πρέπει να πάρει όση απόλαυση όσο το δυνατόν.

Άρα είναι πιθανό ότι αυτές τις ημέρες θα τις περάσει σε γλέντια. Κάποιος ο οποίος εμμένει στις ψεύτικες διδασκαλίες του Μεσαίωνα σχετικά με το δόγμα του αιώνιου μαρτυρίου για τους κακούς, θα κάνει πιθανώς ό, τι μπορεί για να βεβαιωθεί ότι θα μπορέσει να δραπετεύσει μια τέτοια φρικτή μοίρα

την ώρα του θανάτου. Όμως, ένας πιστός ακόλουθος του Δασκάλου που δεν έχει τον φόβο του θανάτου, επιθυμεί απλά να βεβαιωθεί ότι δεν έχει μείνει τίποτα αγίνωτο στη ζωή του, σχετικά με τη διαθήκη του, να κάνει το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα. Αυτή ήταν η στάση του Ιησού, και αυτός είναι τέλειο παράδειγμα μας.

Δεν δίνεται σε πολλούς από τους αφιερωμένους ανθρώπους του Κυρίου να γνωρίσουν ειδικά όταν θα τελειώσει η πορεία της αυτοθυσίας τους. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται σε όλους μας να ζούμε κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία. Θα πρέπει εμείς με ζήλο να κάνουμε χρήση κάθε ευκαιρίας της υπηρεσίας, και με θάρρος να αποδεχθούν και να εκτελέσουμε κάθε ευθύνη που μπορεί να επιφορτίσει επάνω σε μας η πρόνοια του Θεού. Ο Παύλος έγραψε, «Ας φοβηθώμεν λοιπόν μήποτε, ενώ μένει εις ημάς επαγγελία να εισέλθωμεν εις την κατάπαυσιν αυτού, φανή τις εξ υμών ότι υστερήθη αυτής.» - Εβρ. 4: 1

Ο Ιησούς γνώριζε τότε είχε φτάσει στις τελευταίες μέρες της επίγειας διακονίας του. Ο ίδιος ήξερε την προφητεία του Δανιήλ που προείπε ότι ο Μεσσίας θα «αποκοπεί» μετά την εξηκοστή ένατη συμβολική εβδομάδα από τη στιγμή που είχε εκδοθεί ένα διάταγμα που εξουσιοδοτούσε στους Εβραίους εξόριστους να επιστρέψουν από τη Βαβυλώνα για να «αποκαταστήσουν και ... να ανοικοδομήσει την Ιερουσαλήμ». (Δαν. 9:25, 26) Επίσης, γνώριζε ότι θα ήταν στην εβδομηκοστή

εβδομάδα της προφητείας ότι η «θυσία και ... τάμα του» του ή η προσφορά, θα «σταματήσει». (Εναντι 27) Ο Ιησούς εννοούσε ότι η μέση της εβδομηκοστής εβδομάδος θα λάβει χώρα κατα την εποχή του Πάσχα των Εβραίων, την άνοιξη του έτους. Το πιο σημαντικό, ο ίδιος γνώριζε ότι ήταν ο αντιτυπικός πασχαλινός Αμνός του Θεού και ότι ήταν θέλημα του Πατέρα για αυτόν να πεθάνει για τις «αμαρτίες του κόσμου» κατά την ημερομηνία που έχει ορισθεί για τη σφαγή του τυπικού αρνιού του Πάσχα, η οποία ήταν η 14η ημέρα του πρώτου θρησκευτικού μηνός.» - Κατα Ιωάννη 1:29· Έξοδ. 12: 1-14

Για λόγους σαφήνειας, σημειώνουμε ότι φέτος, οι περισσότεροι στον χριστιανικό κόσμο τήρησαν μια ειδική ανάμνηση του θανάτου του Ιησού τη Μεγάλη Παρασκευή, 25 Μαρτίου. Πράγματι, ήταν σωστό για εκείνη την ημέρα για να έχετε κατά νου το θάνατο του πολύτιμου Λυτρωτού μας, όπως θα ήταν για οποιαδήποτε ημέρα του έτους. Ωστόσο, στην απόδοση του εβραϊκού ημερολογίου, η 14η ημέρα του πρώτου μήνα το 2016 είναι η περίοδος είκοσι τεσσάρων ωρών που αρχίζει μετά τη δύση του ηλίου την Πέμπτη της 21ης Απριλίου του ίδιου έτους. Αυτή η μέρα θα αντιστοιχεί στην σφαγή του τυπικού αρνιού του Πάσχα του Ισραήλ, αλλά το πιο σημαντικό, στην επέτειο του θανάτου του Ιησού ως τον «Αμνόν εσφαγμένον από καταβολής του κόσμου.» (Αποκάλυψη 13:8) Έτσι, βλέπουμε την

καταλληλότητα του παρόντος εξετάζοντας τις τελευταίες μέρες της επίγειας ζωής του Κυρίου.

Δεδομένου ότι είναι προφανές ότι ο Ιησούς ήξερε την ακριβή ημέρα που έπρεπε να πεθάνει, είναι τόσο διαφωτιστικό όσο και εμπνευστικό να παρατηρούν πώς ο ίδιος συμπεριφέρθηκε κατά τη διάρκεια αυτών των τελευταίων ημερών, και το ήταν κύριο μέλημα του. Το εναρκτήριο κείμενί μας συνοψίζει όμορφα την άποψή του: «Εδόξασα εσένα στη γη· ετελείωσα το έργο που μοι έδωκας να κάμω.» Καθ' όλη τη διακονία του Δασκάλου, ο μεγάλος στόχος του ήταν να δοξάσει τον Ουράνιο Πατέρα. Ήξερε ότι ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό ήταν να κάνει πιστά το έργο που του είχε αναθέσει ο Πατέρας.

Όντας πιστός στον Επουράνιο Πατέρα του σε όλη του τη διακονία, όταν ο Κύριος ήρθε εντός ολίγων ημερών από τη λήξη της εν λόγω πιστής υπηρεσίας, δεν υπήρχε ανάγκη αυτός να αλλάξει την πορεία δράσης. Για να είναι πλήρως πιστός, ακόμη και μέχρι θανάτου, ήταν απαραίτητο να συνεχίσει στην ίδια πορεία που ακολουθούσε, και να συνεχίσει να κάμνει τα πράγματα που έκαμνε. Είναι σε αυτό που βλέπουμε το τέλειο παράδειγμα της ζωής του Ιησού. Από την έναρξη της διακονίας του, ο Ιησούς "πήγε για να κάνει καλό," χρησιμοποιώντας ανιδιοτελώς το χρόνο του, τη δύναμή του, και τα ταλέντά του για να ευλογήσει τους άλλους, και με αυτόν τον τρόπο δοξάζοντας τον Ουράνιο Πατέρα. - Πράξεις 10:38

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Οι τελευταίες μέρες της επίγειας διακονίας του Δασκάλου ήταν γεμάτες δράση, αρχίζοντας με τη θριαμβευτική είσοδό του στην Ιερουσαλήμ και είναι αναγνωριζόμενος ως ο βασιλιάς των Ιουδαίων. Σε ό, τι έκανε ο Ιησούς ήταν πολύ προσεκτικός στο να συμμορφώνεται με τις οδηγίες που είχαν καταγραφεί για αυτόν στις γραφές της Παλαιάς Διαθήκης. Νωρίτερα στη διακονία του ο ίδιος σημείωσε ότι μια μεγάλη ομάδα συμπαθούντων επιθυμούσαν να τον πάρουν με τη βία και να τον κάνουν βασιλιά, αλλά ο ίδιος δεν το τους επέτρεψε σε εκείνη τη στιγμή. (Κατα Ιωάννη 6:15) Ομως, τώρα, ο ίδιος αναγνώρισε ότι είχε έρθει η ώρα, όταν έπρεπε να εκπληρωθεί μια ορισμένη προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης. Έδωσε οδηγίες στους μαθητές του για να προμηθευτούν έναν γαίδαρο, και σύμφωνα με αυτή την προφητεία, τον καβάλησε μέσα από τις πύλες μέσα στην πόλη, όντας χαιρετιζόμενος ενθουσιωδώς ως βασιλεύς απο το πλήθος. - Ζαχ. 9: 9· Ματ. 21: 1-9· Κατα Μάρκο 11: 1-10· Κατα Λουκά 19: 28-38· Κατα Ιωάν. 12: 12-15

Οι εχθροί του Ιησού έκαναν παράπονο ως προς τη δυνατή αναταραχή και του ζήτησε να το σταματήσει. Σε απάντηση, ο ίδιος εξήγησε ότι αν οι άνθρωποι δεν φωνάζουν, τότε οι ίδιοι οι πέτρες του ναού θα φωνάξουν. (Κατά Λουκά 19: 39,40) Τι μεγάλη πίστη εκδηλώθηκε έτσι! Ο Ιησούς ήξερε ότι, τότε, δεν θα γίνει πραγματικά βασιλιάς. Αυτή η

επίδειξη τιμής, ενώ ενθουσιώσης για την ώρα, δεν γεννήθηκε από βαθιά ριζωμένες πεποίθησεις στις περισσότερες περιπτώσεις. Πράγματι, όχι πολλές μέρες απο αυτό, «Και αποκριθείς πας ο λαός είπε· το αίμα αυτού ας ήναι εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών.» (Ματθ. 27:25) Παρ' όλα αυτά, ο Δάσκαλος κατάλαβε ότι ο φαινομενικός θρίαμβος όπως ο ίδιος μπήκε στην Ιερουσαλήμ ήταν ένας από τις εμπειρίες μέσω των οποίων έπρεπε να περάσει, και ένα απαραίτητο μέρος των ρυθμίσεων του Πατρός γι' αυτόν. Ο Ιησούς ήταν τόσο σίγουρος για αυτό, και τόσο σίγουρος ότι ούτε μια λεπτομέρεια της προφητείας αυτής δεν θα αποβεί ανεκπλήρωτη, και ότι, αν χρειαστεί, θα φωνάξουν οι πέτρες για να αναγορευθεί βασιλιάς ο ίδιος.

Υπάρχει ένα μάθημα σε αυτό για όλους όσους προσπαθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Ιησού. Αν διακηρύσσουμε πιστά την αλήθεια όπως έκανε ο Δάσκαλος, και σε συνδυασμό με την υπηρεσία αυτή εκδηλώνουμε το ίδιο πνεύμα συμπάθειας και καλοσύνης προς εκείνους για τους οποίους διακονούμε, μπορεί κατά καιρούς να μας δειχθεί ένα σημαντικό μέτρο εκτίμησης. Μπορούμε να σε κάποιο βαθμό, και προσωρινά, να τιμηθούμε οι ίδιοι. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να επιτρέπουμε σε τέτοιες εμπειρίες να εκτρέψουν το μυαλό και τη καρδιά μας από την πορεία της θυσίας την οποία απαιτεί η διαθήκη μας με τον Κύριον. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι, αν κάποιοι μπορεί σήμερα να μας τιμήσουν, μπορεί

ΑΥΡΙΟ ο Κύριος να επιτρέψει να βιώσουμε μερική προκατάληψη και εναντίωση.

Έτσι ήταν με τον Ιησού, αν και θα μπορούσε να το είχε διαφορετικά αν είχε επιλέξει να ακολουθήσει μια πορεία λιγότερο πιστή για τον Επουράνιο Πατέρα του. Η δόξα της σήμερα ημέρας είναι μια δοκιμή για τους αφιερωμένους πιστούς, και ιδιαίτερα όταν θεωρηθεί σε αντίθεση με την ατιμία, τη ντροπή, τον πόνο, και το θάνατο. Η δοκιμή αυτή ήρθε στον Ιησού λίγο πριν έθρει η ώρα να συλληφθεί και να θανατωθεί ο ίδιος. Κατείχε μια θαυμάσια προσωπικότητα και μεγάλες πειστικές ικανότητες. Έτσι, ακόμη και σε αυτή την προχωρημένη ημερομηνία, αν και οι εχθροί του είχαν ήδη συνωμοτήσει για να τον σκοτώσει, αν είχε παρεκκλίνει από την πορεία της πίστης του στο Θεό και συμφωνούσε να συνεργαστεί μαζί τους, θα μπορούσε να γίνει ένας εξέχων ηγέτης στο Ισραήλ. Η κοσμική αναγνώριση παρουσιάζει πάντα ένα πειρασμό να ευχαριστήσουμε τους ανθρώπους, ώστε να μπορέσουμε να αποκτήσουμε μεγαλύτερη τιμή, αλλά δεν είχε ενδώσει σε αυτόν τον πειρασμό ο Ιησούς.

Αφού εισήλθε εις τα Ιεροσόλυμα επιβαίνων πάνω σε έναν όνον με ένα ύφος βασιλικό και λαβών τους ενθουσιώδεις επαίνους από τόσους πολλούς ανθρώπους, ο Ιησούς υπήγε εις τον ναόν. Εκεί πραγματοποίησε μια πράξη η οποία αύξησε τον ανταγωνισμό των εχθρών τους—αυτός εξεδίωξε τους αργυραμοιβούς από το ναό. Σε σχέση με αυτό,

κατήγγειλε τους υπεύθυνους για το γεγονός ότι μετέτρεψαν τον οίκον της προσευχής που ανήκει στον Θεό σε ένα κρησφύγετο ληστών. (Ματθ. 21: 12, 13· Κατα Λουκά 19:45,46) Άρχισε τότε ο Ιησούς να διδάσκει στο ναό, και αν και οι θρησκευτικοί ηγέτες «προσπάθησαν να τον καταστρέψει,» δεν μπορούσαν να βρει την ευκαιρία, «γιατί όλους ο κόσμος ήταν πολύ προσεκτικός στο να τον ακούσουν.» - Κατα Λουκά 19: 47,48

ΚΑΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟ

Εε την ευκαιρία αυτή, ενώ ευρίσκετο εν τω ναω, οι τυφλοί και οι κουτσοί ήρχοντο εις τον Ιησού και «τους εθεράπευε.» (Ματθ. 21:14) Για περισσότερα από τρία χρόνια θεράπευσε τους τυφλούς και τους κουτσός, οπότε αυτό δεν ήταν μια νέα εμπειρία. Ωστόσο, τονίζει ότι αν και ο Ιησούς ήξερε ότι είχε μόνο λίγες ημέρες ακόμη για να ζήσει, ήταν πάντα πρόθυμος στο να χρησιμοποιήσει το χρόνο και τη δύναμή του για να βοηθήσει τους άλλους. Ήταν χαρά για αυτόν να επεκτείνει τις ευλογίες του σε αυτούς τις οποίες, αν και μόνο προσωρινά τώρα, θα τις θέσει μόνιμα στη διάθεση ο θάνατός του για όλη την ανθρωπότητα, όταν θα γίνει στη πραγματικότητα βασιλιάς όλης της γης. Ο Ιησούς δεν αισθάνοταν ότι είχε το δικαίωμα να αφιερώσει ακόμα και αυτές τις λίγες εναπομεινούσες ημέρες της ζωής του στα δικά του

συμφέροντα. Έπρεπε να κάμει ακόμη το έργο του Πατρός και να τον δοξάσει έτσι.

Υπηρεσία του Ιησού σε καμία στιγμή δεν ήταν υποχρεωτική με βάση μόνο τα καθήκοντα. Αγαπούσε πραγματικά τους ανθρώπους, και εργάστηκε ακούραστα για να τους βοηθήσει μέχρι το τέλος. Η φροντίδα και ο ζήλος του ήταν γνήσια, και δεν θα μπορούσαν να είχαν ξεπεραστεί ακόμη και αν είχε αναμένει να σώσει ολόκληρο τον Ισραήλ, ή ολόκληρο τον κόσμο, την εποχή εκείνη. Αυτό αποδεικνύεται απ το γεγονός ότι νωρίτερα τη μέσα, όπως ο ίδιος κάλπασε στην Ιερουσαλήμ, κοίταξε τριγύρω την πόλη και έκλαψε, λέγοντας: «Είθε να εγνώριζες και συ, τουλάχιστον εν τη ημέρα σου ταύτη, τα προς ειρήνην σου αποβλέποντα· αλλά τώρα εκρύφθησαν από των οφθαλμών σου.» - Κατα Λουκά 19: 41,42

Καθώς η περιπετειώδης μέρα πλησίαζε στο τέλος, γνώριζε ότι οι εχθροί του ήταν στην Ιερουσαλήμ αναζητώντας την πρώτη ευνοϊκή ευκαιρία για να τον αρπάξουν. Δεν φοβόταν αυτό, αλλά δεν είχε έρθει ακόμα η ακριβής ημέρα, που έχει συμπεριληφθεί στο σχέδιο του Πατρός, καθ'ήν έπρεπε να πεθάνει, και έτσι δεν διακινδύνευσε να μείνει στην πόλη για τη νύχτα. Αντ' αυτού, ο ίδιος και οι δώδεκα μαθητές του πήγαν στη Βηθανία και πέρασαν εκεί τη νύχτα. (Μάρκος 11:11) Κανένας από τις εξιστορήσεις των Ευαγγελίων μας πληροφορούν για το πού ακριβώς στη Βηθανία έμειναν εκείνη τη νύχτα ο Ιησούς και οι μαθητές

του, αλλά αυτό μπορεί να ήταν στο σπίτι της Μαρίας, της Μάρθας, και του Λαζάρου. Είναι προφανές ότι είχαν φιλοξενηθεί απο αυτούς τους ξεχωριστούς τους φίλους το βράδυ πριν, για το οποίο δηλώσαμε ότι ήταν έξι ημέρες πριν από το Πάσχα. (Κατα Ιωάννη 12:1, 2) Υπενθυμίζουμε ότι ήταν με την ευκαιρία αυτή ότι η Μαρία έχρισε τα πόδια του Ιησού με τη δαπανηρή αλοιφή και τα σκούπισε με τα μαλλιά της. - εδάφ. 3

ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΝΑΟ

Το επόμενο πρωί, ο Ιησούς και οι δώδεκα επέστρεψαν στο ναό στην Ιερουσαλήμ. Στο δρόμο, ο Ιησούς είδε μια συκιά που είχε φύλλα, αλλά χωρίς κενένα φρούτα επάνω της. Μίλησε στο δέντρο, λέγοντας, «Να μη γείνη πλέον από σου καρπός εις τον αιώνα. Και παρευθύς εξηράνθη η συκή.» (Ματθ. 21:18,19) Ο Ιησούς μίλησε στην συκιά όχι επειδή ήταν θυμωμένος μαζί της, αλλά επειδή ήξερε ότι στην Αγία Γραφή είναι συμβολική του έθνους του Ισραήλ. (Ιερ. 24:1-7) Η συκιά που πέρασε "στο δρόμο," που δεν έχει φρούτα σε αυτό, εκπροσωπούσε την κατάσταση του Ισραήλ εκείνη την εποχή, δηλαδή, την ακαρπία και την απόρριψη για Αυτόν, η οποία θα οδηγήσει σύντομα στην απόρριψη και μαρασμό τους ως έθνος. Υπενθυμίζουμε ότι αργότερα, ο Ιησούς μας έδωσε ως ένα από τα σημάδια της επιστροφής και της δεύτερης παρουσίας του, την εκβλάστηση της συκιάς, απεικονίζοντας την επιστροφή της χάριτος

για τον Ισραήλ, και, τέλος, την αποδοχή τους για Αυτόν ως Μεσσία τους. - Ματθ. 24:32

Φτάνοντας στο ναό, ο Ιησούς άρχισε πάλι να διδάξει. Λίγο μετά αφού άρχισε, «οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού ήρθαν σ' αυτόν» και απαίτησαν να μάθουν με ποία εξουσία έκαμνε «αυτά τα πράγματα», αναφερόμενοι προφανώς στη διδασκαλία και την εκδίωξή του για τους αργυραμοιβούς την προηγούμενη ημέρα. (κεφ. 21:23) Από εδώ μέχρι το τέλος του 22ου κεφαλαίου, ο Κύριος παρέχει μια αξιόλογη σειρά από οδηγίες, που κατευθύνονται κυρίως προς τους θρησκευτικούς ηγέτες των Εβραίων που ήλθαν για να τον αμφισβητήσουν.

Ας θυμηθούμε ξανά ότι ο Ιησούς ήξερε ότι είχε λίγες μέρες για να ζήσει, αλλά τον βρίσκουμε να συνεχίζει να λάμπει το φως του, μαρτυρώντας σε εκείνους στους οποίους είχε λίγη ελπίδα του να είναι μια πραγματική ευλογία εκείνη τη στιγμή. Ωστόσο, ο πατέρας του τού είχε δώσει μια αποστολή, και ήταν αποφασισμένος να είναι πιστός σε αυτήν. Απευθυνόμενος στους θρησκευτικούς ηγέτες που τον απέρριξαν και σχεδίασαν να τον σκοτώσουν, ο Ιησούς πήρε την ευκαιρία να επισημάνει την ακριβή θέση στην οποία βρισκόταν ως εναντιούμενοι του σχεδίου του Θεού.

Είναι σε αυτήν την ομιλία που ο Ιησούς δίνει την παραβολή των δύο γιων. Ένας από αυτούς, όταν του ζητήθηκε να έρθει και να εργαστεί στον αμπελώνα του πατέρα του, αρνήθηκε, αλλά

αργότερα μετανόησε και πήγε να εργαστεί. Ο άλλος που συμφώνησε απο την αρχή να εργαστεί, δεν κατάφερε στο τέλος να ανταποκριθεί σε όσα συμφώνησε ο ίδιος. Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι συμφώνησαν ότι ο γιος που στην αρχή αρνήθηκε αλλά και που μετενόησε αργότερα ήταν ο ένας ο οποίος ήταν ευχάριστος για τον πατέρα του. Ο Ιησούς τότε εφάρμοσε την παραβολή, λέγοντας τους ότι οι τελώνες και οι πόρνες -που εκπροσωπούνται από τον γιο που μετανόησε- θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού ακόμη πριν απο αυτούς. Εξήγησε ότι η θέση τους ήταν αυτή του γιου, ο οποίος συμφώνησε να εξυπηρετήσει, αλλά απέτυχε μετά να το πράξει. Μόνο εκείνοι που κάνουν το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα -όχι μόνο αυτοί που κάνουν μια ομολογία πίστεως- θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού. - εδάφ. 28-32

Ο Ιησούς συνέχισε με την παραβολή του ο ιδιοκτήτη, ο οποίος «φύτεψε έναν αμπελώνα.» (εδάφ. 33-41) Στην Παλαιά Διαθήκη μας λέει ότι η «αμπελώνα του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο οίκος του Ισραήλ.» (Ισα. 5: 7) Στην παραβολή, ο Ιησούς είπε ότι ο ιδιοκτήτης κλείστηκε στο αμπέλι, έσκαψε ένα πατητήρι σε αυτό, και έχτισε έναν πύργο για την προστασία του. Μετά, ο ιδιοκτήτης τον αναθέτει σε γεωργούς, ενώ ο ίδιος πήγε σε μια μακρινή χώρα. Αργότερα, ο ιδιοκτήτης έστειλε τους υπηρέτες του για να συγκεντρώσουν τα φρούτα από τον αμπελώνα, αλλά οι κηπουργοί «κτύπησαν ένα, και σκότωσαν ένα άλλο, και έναν άλλο τον

λιθοβόλησαν.» Στη συνέχεια έστειλε άλλους υπαλλήλους, αλλά «έκαναν σ' αυτούς το ίδιο.» Τέλος, εστάλη ο γιος του ιδιοκτήτη, αλλά οι κηπουροί τον σκότωσαν, επίσης, με την ελπίδα ότι θα μπορούσαν έτσι να κληρονομήσει τον αμπελώνα. Ο Ιησούς εξήγησε ότι όταν ο ιδιοκτήτης ήρθε στο αμπέλι, θα «καταστρέψει οικτρά» τους εν λόγω γεωργούς, οι οποίοι ήταν τόσο άπιστοι σε αυτόν.

Αφού έδωσε αυτές τις δύο παραβολές, ο Ιησούς ρώτησε τους αρχιερείς και τους πρεσβυτέρους, αν είχαν διαβάσει στις Γραφές για την «πέτρα που είχαν απορρίψει οι οικοδόμοι» που θα γίνει «ο ακρογωνιαίος λίθος.» Εξήγησε ότι εκείνοι που «πέφτουν πάνω σε αυτήν την πέτρα θα σπάσουν,» και εκείνοι πάνω στους οποίους θα πέσει η πέτρα «θα συντριφθούν και θα γίνουν σκόνη.» (Ματθ. 21:42-44· Ψαλμ. 118:22,23) Το μάθημα σε αυτό το παράδειγμα ήταν ότι η βασιλεία του Θεού θα πρέπει να αφαιρεθεί από αυτούς τους θρησκευτικούς ηγέτες οι οποίοι, μέχρι τώρα, είχαν αναγνωριστεί από τον ίδιο, και να δοθεί σε «ένα έθνος που θα φέρει τους καρπούς αυτής.» Αυτό θα είναι το «βασιλικό ιερατείο» και το «άγιον έθνος» που είχε περιγράψει αργότερα ο Πέτρος. - Α' Πετ. 2: 9,10.

Αυτό δεν ήταν μια προσωπική καταγγελία κατα των θρησκευτικών ηγετών των Εβραίων, γιατί δεν είχε καμία πικρία στην καρδιά του προς αυτούς ο Ιησούς. Ήταν απλώς μια απλή δήλωση του

γεγονότος, και μια μαρτυρία για αυτούς για την λάθος πορεία τους και τα ορισμένα αποτελέσματά της. Όταν «άκουσαν τα παραβολές του, αντιλήφθηκαν ότι μιλούσε για αυτούς.» Ωστόσο, δεν είχαν μαλακώσει οι καρδιες τους. Μάλλον, θα είχαν συλλάβει αμέσως τον Κύριο, αλλά είδαν ότι το πλήθος ήταν συμπαθητικό προς αυτόν, και έτσι υποχώρησαν, περιμένοντας μια πιο ευνοϊκή ευκαιρία. - Ματθ. 21: 45, 46

Ο Ιησούς δεν φοβήθηκε εκείνους που ήταν πλέον οι εχθροί του. Η ζωή του ήταν στα χέρια του Πατρός, έτσι συνέχισε με μια άλλη παραβολή. Ένας βασιλιάς έκανε μια γιορτή γάμου για το γιο του, αλλά δεν θα παραστούν οι προσκεκλημένοι. Στη συνέχεια, υπάλληλοι απεστάλησαν "στους οδούς" για να βρουν άλλους για να καλύψουν τις κενές θέσεις. (κεφ. 22:1-10) Έτσι, υπενθυμίστηκε πάλι στους θρησκευτικούς ηγέτες ότι λόγω της απιστίας τους, άλλοι θα παίρνουν τις θέσεις τους στο «δειπνο του γάμου» του βασιλιά των βασιλιάδων. - Αποκ. 19:7-9

Δεν τολμώντας να βάλουν χέρι στον Ιησού, ενώ η πλειοψηφία του κοινού του ήταν φιλική, οι εχθροί του προσπάθησαν να τον παγιδεύσουν με "ερωτήσεις τρικ." Με αυτόν τον τρόπο, ήταν επιθυμητό για αυτούς να αποκαλύψουν τη δική τους ανώτερη σοφία, και, ενδεχομένως, να δείξουν ότι ο Ιησούς ήταν ένας επικίνδυνος δάσκαλος. Ήλπιζαν αναμφίβολα ότι αυτό θα έστρεφε τους ανθρώπους εναντίον του, επιτρέποντάς τους την

πολυαναμενόμενη ευκαιρία για να τον αρπάξουν. Σε αυτό επίσης απέτυχαν, στο βαθμό που αυτοί «τον άφησαν, και πήραν το δικό τους δρόμο.» - Ματθ. 22:15-22

Αργότερα την ίδια μέρα οι Σαδδουκαίοι ήρθαν στον Ιησού με μια ερώτηση, με βάση την δυσπιστία τους για την ανάσταση των νεκρών. Αυτοί ανέπτυξαν για τον Κύριο αυτό που νόμιζαν ήταν ένα ακλόνητο επιχειρήμα για να αποδειχθεί ότι δεν μπορεί να υπάρξει ανάσταση, διότι θα οδηγήσει σε χάος μεταξύ της ανθρώπινης φυλής. Η υποθετική ερώτηση ήταν για μια γυναίκα που είχε επτά συζύγους σε αυτή τη ζωή. «Στην ανάσταση πιανού γυνή θέλει είσθαι;» Απέτυχε και πάλι η σοφία αυτού του κόσμου, διότι όταν οι άνθρωποι είχαν ακούσει την απάντηση του Κυρίου, «ήταν έκπληκτοι με το δόγμα του.» - εδάφ. 23- 33

ΎΝΑΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Τέσσερις ημέρες πριν από το θάνατό του, καταγράφεται στο Κατά Ματθαίον, κεφάλαιο 23, ένα μήνυμα που έδωσε ο Ιησούς στο «πλήθος, και στους μαθητές του.» Οι θρησκευτικοί ηγέτες κάθισε ακόμη «στη θέση του Μωυσή» ως εκπρόσωποι του Θεού για λογαριασμό του έθνους. Ως εκ τούτου, ο Ιησούς προειδοποίησε τους ακροατές να υπακούσουν σε αυτούς τους κυβερνήτες—που είναι, να «παρακολουθούν» τις διδασκαλίες τους περι δικαιοσύνης, αλλά να μην ακολουθούν τα «έργα» τους της αδικίας. - εδάφ. 1-3

Ο Ιησούς κατέστησε πολύ σαφές σε αυτό το κεφάλαιο ότι το "ουαί" («αλίμονο») θα έρθει τελικά σε αυτούς τους «τυφλούς οδηγούς.» (εδάφ. 13-35) Θα έπρεπε να τιμωρηθούν, καθώς και ολόκληρο το έθνος, και αυτό δεν θα ήταν προς το αμυδρό και απώτερο μέλλον. Είπε ότι αυτό το «αλίμονο» «θα έρθει σε αυτή τη γενιά.» (εδάφ. 36) Στη συνέχεια, ο Ιησούς έδωσε αυτήν την βαρυσήμαντη, μοιραία απόφαση στον Ισραήλ, «Ίδού, αφήνεται εις εσάς ο οίκός σας έρημος. Διότι σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί εις το εξής, εωσού είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.» - εδάφ. 37-39

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

Ο Ιησούς ήταν έτοιμος να αφήσει το άπιστο έθνος του Ισραήλ, όχι για την αιωνιότητα, αλλά μέχρι τη στιγμή που θα είναι έτοιμος για να τον δεχτεί ως Μεσσία, που απεσταλμένο από τον Θεό. Οι κυβερνώντες σχεδίαζαν να τον σκοτώσουν, αλλά ο Ιησούς αναγνώρισε σ' αυτό ότι η ώρα του Πατέρα για να τελειώσει τη δουλειά που του έχει αναθέσει πλησίαζε γρήγορα στο τέλος της. Ενώ είχε ασυμβίβαστα επισημάνει τις αμαρτίες των θρησκευτικών ηγετών του Ισραήλ, χάρηκε ότι αν και ήσαν έτοιμοι να τον δολοφονήσουν, η ώρα θα έρθει όταν ο ίδιος θα μπορούσε να τους ευλογήσει.

Με αυτήν τη διασφάλιση της ευλογίας "καθ' οδόν", ο Ιησούς και οι μαθητές του έφυγαν από το ναό. Το έργο του μαρτυρώντας στο Ισραήλ είχε

τελειώσει. Ήθελε τώρα την ευκαιρία να διδάξει και να ενθαρρύνει τους δικούς του. Ο ίδιος είπε στους μαθητές του ότι ο ναός θα καταστραφεί— «Δεν θα μείνει εδώ μια πέτρα πάνω στην άλλη.» Αποχωρών εις το Όρος των Ελαιών, οι μαθητές ήρθαν σ' αυτόν "ιδιωτικά" ρωτώντας, «Πότε θα γίνουν αυτά;» και «Τι θα πρέπει να είναι το σημείο της παρουσίας σου και το τέλος του Αιώνος;» - Ματ. 24: 1-3

Μόλις είχαν ακούσει τον Ιησού να πει στους ανθρώπους ότι δεν θα τον δούν πια μέχρι να έλθει και πάλι. Τους είχε πει ότι ο ναός θα καταστραφεί, έτσι ήταν ανήσυχοι για να μάθουν περισσότερα για αυτά τα γεγονότα. Πότε θα γίνουν αυτά τα πράγματα, και πώς θα ξέρουμε όταν θα επιστρέφεις; Ήταν σε απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα που δόθηκε η μεγάλη προφητεία του Κυρίου μας που αφορά τον επακόλουθο αιώνα και την επιστροφή του κοντά στο κλείσιμο του. Είπε προηγουμένως λίγα για το θέμα αυτό, γιατί θα ήταν άκαιρο. Αφού δεν είχαν το Άγιο Πνεύμα, είχαν δυσκολία οι μαθητές στο να πιάσουν τα περισσότερα από αυτά που τους είχε πει ο Ιησούς. Πριν από αυτό, αν ήσαν αντιμέτωποι με το γεγονός ότι δεν ήταν ακόμη καιρός τότε να στηθεί η βασιλεία του, και ότι έπρεπε να υπάρχει ένας παρεμβαίνων αιώνας κατά τον οποίο θα ήταν μακριά από αυτούς, θα ήσαν σε σύγχυση και απογοητευμένοι.

Όμως, τώρα, οι αλήθειες που στο παρελθόν μπορεί να τους «τραυμάτιζαν» ήταν απαραίτητες

για την ενθάρρυνσή τους. Είχαν μάθει από τα χείλη του δικού τους Δασκάλου ότι ο ναός έπρεπε να καταστραφεί, και ότι επρόκειτο να φύγει μακριά και μετά θα έρθει και πάλι. Αυτό είχε αναστατώσει τους υπολογισμούς τους για το πότε θα ενθρονιστεί ως βασιλεύς και θα βασιλεύσουσι με' αυτού. Αυτό τους είπε ότι οι επευφημίες για Αυτόν ως βασιλιάς την ημέρα πριν δεν έπρεπε να επικυρωθεί από τους Ρωμαίους, ούτε να τύχει της έγκρισης των θρησκευτικών ημετών του Ισραήλ. Αν έπρεπε να διατηρηθεί η πίστη των μαθητών στον Ιησού ως Μεσία, έπρεπε να μάθουν περισσότερα για τη αναχώριση και τον ξαναερχομό του.

Όμως, όταν ήσαν ακόμα μην αναγεννημένοι από το Άγιο Πνεύμα, είναι αμφίβολο ότι οι μαθητές είχαν κατανοήσει την πραγματική έννοια του τι τους είχε πει ο Ιησούς σε απάντηση στις ερωτήσεις τους. Παρ' όλ' αυτά, στην πρόνοια του Θεού, αυτές οι συνθήκες προσέφεραν στον Κύριο μια εξαιρετική ευκαιρία για να περιγράψει μια εντυπωσιακή σειρά από γεγονότα που θα χρησιμεύσουν ως «πινακίδες» για τον λαό του, όταν θα έρθει ο εύθετος χρόνος για αυτούς για να δουν και να κατανοήσουν αυτά τα πράγματα. (εδάφ. 4-51) Άλλωστε, η προφητεία του χρισημεύει για να οδηγήσει αυτούς που «παρακολουθούν» σε κατάλληλη εναρμόνιση των λόγων του με εκείνους των προβλέψεων της Παλαιάς Διαθήκης. Με τον τρόπο αυτό, και αργότερα μέσα από τα γραπτά των Αποστόλων, το «πνεύμα της προφητείας» καθοδήγησε τον

αφιερωμένο λαό του Κυρίου σε όλη τη νύχτα μέχρι ανατείλουν "η αυγή της ημέρας και ο φωσφόρος" εν τη καρδία αυτού. - Αποκαλ. 19:10· Β' Περ. 1:19

Η σκιαγράφιση αυτών των αληθειών περι των εσχάτων ημερών ήταν ένα μέρος του έργου που έδωσε ο Ουράνιος Πατήρ στον Κύριο να κάνει, και ενώ ο θάνατος ήταν κοντά, εστίαζε περισσότερο την προσοχή του στην ολοκλήρωση αυτού του έργου παρα με τον πόνο που ήξερε θα συμμετάσχει στην ολοκλήρωση της θυσίας του. Ο Ιησούς θα μπορούσε να δώσει στους μαθητές μια πολύ μικρότερη απάντηση στις ερωτήσεις τους, αλλά πήγε πέρα από αυτό που ζήτησαν. Αυτός σκιαγράφησε το έργο του μεσσιανικού αιώνας, το μέρος της δεύτερης παρουσίας του, το οποίο θα ακολουθήσει τα καταστρεπτικά παγκόσμια γεγονότα τα οποία θα αποτελέσουν μερικά από τα πρώτα σημάδια της αόρατης επιστροφής του.

Αν ξέραμε ότι είχαμε μόνο λίγες ημέρες για να ζήσουμε, θα μπορούσε πιθανότατα να είμαστε τόσο απασχολημένοι με τον εαυτό μας ώστε να δώσουμε λίγη σκέψη για να βοηθήσουμε τους άλλους ενημέρωντάς τους για τα γεγονότα στο μακρινό μέλλον. Όμως, ο Ιησούς όχι μόνο κήρυξε ένα θαυμάσιο κήρυγμα μιας προφητικής πρόβλεψης, αλλά αφού έδειξε ότι ο κόσμος του Σατανά θα καταστραφεί ως αποτέλεσμα της δεύτερης παρουσίας του, αποκάλυψε ότι αυτό θα πρέπει να ακολουθηθεί από μια νέα παγκόσμια τάξη. Στην παραβολή των προβάτων και των αιγών,

περιγράφει μια περίοδο κατά την οποία θα πρέπει να δοθεί μια ευκαιρία σε όλα τα έθνη για να επιστρέψουν στο Θεό και «να κληρονομήσουν τη βασιλεία προετοιμασμένη για αυτούς από τη δημιουργία του κόσμου.» - Ματθ. 25:31-34

ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Ο Ιησούς ήταν με τους ειδικά επιλεγμένους μαθητές του το τελευταίο βράδυ πριν από το θάνατό του. Ένα μέρος αυτού του χρόνου αφιερώθηκε στην «άνω αίθουσα» (το ανώγειο). Αναφέρουμε στους αναγνώστες μας το άρθρο που έχει σπάσει σε δύο μέρη με τίτλο «Η Εμπειρία του Ανωγείου» που βρίσκεται στο τρέχον και το προηγούμενο φύλλο του The Dawn (δηλ., της Αυγής), για μια λεπτομερή εξέταση αυτών των ζωτικής σημασίας γεγονότων.

Μετά την αναχώρησή τους απο το ανώγειο, καθώς περπατούσαν προς την Γεθσημανή, ο Ιησούς έδωσε το τελικό του μήνυμα προς τους μαθητές (που βρίσκεται στο Κατά Ιωάννη κεφάλαια 14-16) γνωρίζοντας ότι σε λίγες μόνο ώρες θα πρέπει να αφαιρεθεί από ανάμεσά τους. Πόσο πολύτιμα ήταν εκείνα τα πράγματα που είπε! "Ας μην ταραζείται η καρδιά σας." "Πάω να προετοιμάσω ένα μέρος για σας· ... Ότι όπου είμαι εγώ, εκεί θα είστε κι εσείς.» "Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή." "Αυτός που πιστεύει σε μένα, τα έργα που κάνω θα τα κάνει κι αυτός· και μεγαλύτερα έργα από αυτά θα

κάνει, γιατί πηγαίνω προς τον Πατέρα μου." "Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, αυτό θα το κάνω." "Αν εσείς με αγαπάτε, τηρείτε τις εντολές μου." "Ο Πατέρας ... θα σας δώσω ένα άλλο Παράκλητο, ... ακόμη και το Πνεύμα της αλήθειας." "Αυτός που αγαπάει εμένα θα αγαπηθεί από τον Πατέρα μου, και εγώ θα τον αγαπήσω και θα εφανερώσω τον εαυτό μου σ' αυτόν." "Ειρήνην αφίνω εις εσάς, ειρήνην την εμήν δίδω εις εσάς." – κεφ. 14

"Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα. ... Σε αυτό δοξάζεται ο Πατέρας μου, εις το να φέρετε πολύν καρπόν." "Αυτά τα πράγματα σας τα έχω πει, ... για να είναι πλήρης η χαρά σας." "Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν." "Αυτά τα πράγματα σας τα έχω πει, ώστε να μην σκανδαλισθείτε." "Το Πνεύμα της αλήθειας ... θα σας καθοδηγήσει σε όλη την αλήθεια." "Η καρδιά σου θα χαρεί, και τη χαρά σας δεν μπορεί να σας την αφαιρέσει κανένας." "Ο ίδιος ο Πατέρας σας αγαπά." "Ταύτα ελάλησα προς εσάς, διά να έχητε ειρήνην εν εμοί. Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον." - κεφ. 15,16

ΤΟ ΈΡΓΟ ΕΧΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ

Στη συνέχεια το Ευαγγέλιο του Ιωάννη καταγράφει την υπέροχη προσευχή που πρόφερε ο Ιησούς καθώς πλησίαζαν την Γεθσημανή. (κεφ. 17) Το έργο που του είχε δώσει ο Πατήρ να κάνει ήταν πια τελειωμένο, και μέσα από όλ' αυτά εδόξασε τον

Πατέρα του. Πόσο αρμόζον είναι ότι κατά την ολοκλήρωση του έργου του, θα πρέπει να επικαλεστεί την ευλογία του Πατέρα του σε εκείνους που, αφού θα είχε φύγει, θα τον εκπροσωπούν. Ο Ιησούς ανησυχούσε για τους μαθητές του, έτσι προσευχήθηκε «για γίνουν ένα», όπως ο ίδιος και ο πατέρας ήταν "ένα" με σκοπό και επιθυμία. Προσευχήθηκε ο Θεός να τους "αγιάσει" με την αλήθεια, και ότι θα μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν ότι τους αγαπούσε ο Πατέρας, ακόμη και όπως αγαπούσε Αυτόν.

Ο Ιησούς, στην προσευχή του, δεν ξέχασε επίσης τον κόσμο. Εκέκτεινε την αίτησή του στον τελικό σκοπό του έργου της εξαγοράς—«για να ξέρει ο κόσμος ότι ήταν εσύ που με είχες αποστείλει». Αφού ο Ιησούς μίλησε αυτά τα λόγια παρηγοριάς για τους έντεκα, και προσευχήθηκε στον πατέρα του, ότι «πήγε μαζί με τους μαθητές του πέρα από το ρυάκι Κεντρόν» και εισήλθε εις Γεθσημανή, όπου προδόθηκε από τον Ιούδα, και συνελλήφθη. - κεφ.18: 1-12

Για τον Ιησού, το «νύχτα, ..., όταν ο άνθρωπος δεν μπορεί να εργαστεί» ήρχισεν. (Ιωάννης 9: 4) Θα φέρει τώρα την ψυχική και σωματική ταλαιπωρία που θα συσσωρεύσουν πάνω του οι εχθροί του. Ήταν απόλυτα ικανοποιημένος να υπομείνει ό, τι θα εδόξαζε τον Πατέρα του— «πλην ουχί το θέλημά μου, αλλά το σον ας γείνη.» (Λουκάς 22:42) Το έργο του είχε τελειώσει, αλλά ακόμα δεν είχε κρύψει το φως της αλήθειας. Όταν

ρωτήθηκε από τον Πιλάτο να ήταν βασιλιάς, ο Ιησούς απάντησε, «Για το σκοπό αυτό γεννήθηκα, και για αυτό το λόγο ήρθα στον κόσμο,» εξηγώντας, παρόλα αυτά, ότι η βασιλεία του δεν ήταν «αυτού του κόσμου.» - Κατα Ιωάννη 18:36,37

Όπως ο Ιησούς κρεμόταν στο σταυρό με αγωνιώδη πόνο, ένας από τους κλέφτες ζήτησε να τον θυμίσει ότι στη βασιλεία του. Ο Ιησούς έδωσε ακόμη μια μαρτυρία, λέγοντας στον κλέφτη, ακόμα και σε αυτή τη σκοτεινή μέρα ατιμίας και θανάτου, «θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». (Κατα Λουκά 23: 39-43) Ήξερε ότι παρόλο που ο ίδιος σταυρωνόταν από τους εχθρούς του, θα πρέπει να αναστηθεί από τους νεκρούς και να εξυψωθεί ως βασιλεύς πάνω σε όλη τη γη. Το αποτέλεσμα της βασιλείας του θα είναι η αποκατάσταση του παραδείσου, και θα υπήρχαν εκεί ο κλέφτης καθώς και όλη η ανθρωπότητα. Θα πρέπει να δοθεί η ευκαιρία να πιστέψουμε σε αυτόν, να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας του, και να ζήσουν για πάντα. Γνωρίζοντας όλα αυτά, ο Ιησούς ήταν στην ευχάριστη θέση να χρησιμοποιήσει τη ταχείας υποχώρησης δύναμή του για να το πει έτσι, μιλώντας σε πλήρη αρμονία με τα λόγια του Πέτρου, που θα μιλήσει μόλις λίγες εβδομάδες μετά σχετικά με «τους καιρούς της επιστροφής όλων των πραγμάτων, τα οποία μίλησε ο Θεός από το στόμα όλων των αγίων προφητών απο καταβολής του κόσμους.» - Πράξεις 3:20, 21

Στις τελικές στιγμές του, ο Ιησούς φώναξε, «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες εσύ;» (Ματθ. 27:46) Αυτό ήταν, στην πραγματικότητα, ένα απόσπασμα από τον Ψαλμό 22. Μπορεί να ήταν μέσω του διαλογισμού για την προσευχή που έχει καταγραφεί στο υπόλοιπο αυτού του Ψαλμού, στην οποία γίνεται μνεία άλλων περιστατικών που είδε ο Ιησούς να λαμβάνουν χώρα μπροστά από τα μάτια του, που η πίστη του τον «σήκωσε» έξω από αυτή τη στιγμή της απελπισίας. Γεμάτος πλήρως με αυτοπεποίθηση στην τελευταία και θνήσκουσα πνοή που, είπε, «Τετέλεσται» και «Πατέρα, στα χέρια σου αφήνω το πνεύμα μου.» - Κατα Ιωάννη 19:30· Κατα Λουκα 23:46

Ο Ιησούς είναι το μεγάλο μας πρότυπον. Ενώ κανένας από εμάς είναι σε θέση να γνωρίζει σήμερα πότε ακριβώς θα εισέλθουμε εμείς στις τελευταίες ημέρες τις δικές μας, πιστεύεται μεταξύ των περισσοτέρων Χριστιανών φωτισμένοι με την αλήθεια ότι ο χρόνος είναι λίγος, ίσως μικρότερος από ό, τι νομίζουμε. Πώς μεταχειριζόμαστε το χρόνο μας; Σκεφτόμαστε για τον εαυτό, και για το πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τη δική μας θέση στη Βασιλεία;;; Είμαστε μάλλον ευχαριστημένοι για να το αφήσουμε αυτό στα χέρια του Ουράνιου Πατέρα, ενώ εμείς, σαν τον Ιησού, εντείνουμε τις προσπάθειές μας για να κάνουμε το έργο Εκείνου που μας κάλεσε;

Ενθυμούμενοι πώς ο Ιησούς έδωσε τη δύναμή του για να υπηρετήσει τους μαθητές του,

γιατί τους αγαπούσε, αγαπάμε εμείς τους αδελφούς μας, όπως ο ίδιος μας αγαπούσε; Θυσιάζουμε τη ζωή μας γι' αυτούς, όπως έκανε για μας; Αυτές είναι αφυπνιστικές ερωτήσεις που όλοι οι αφιερωμένοι πιστοί πρέπει να σκεφτεούν προσεκτικά και με προσευχή κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, διότι σύντομα θα εορτάσουμε το θάνατο του Αμνού του Θεού. Ας τον εξετάσουμε, να τον ακολουθήσουν και να «πεθάνουμε» μαζί του, πιστεύοντας στην υπόσχεσή του ότι αν είμαστε πιστοί μέχρι θανάτου θα λάβουμε από Αυτόν τον «στέφανον της ζωής.» - Αποκαλ. 2:10

Ισχυρή Πίστη

Εδάφια κλειδιά: «Και ενθύς κράζας ο πατήρ του παιδιού μετά δακρύων, έλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει εις την απιστίαν μου.» Κατα Μάρκο 9:24

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Μάρκο 9:14-29

ΑΚΡΙΒΩΣ πριν από τα γεγονότα του σημερινού μαθήματος, βρίσκουμε τον Ιησού "μεταμορφωμένο" σε ένα "ψηλό βουνό" προκειμένου να εμφανιστεί με ένδοξη ένδυση μπροστά στον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. (Μάρκος 9: 1-9) Ο Πέτρος θα επιβεβαιώσει αργότερα την εισαγωγή αυτού του γεγονότος, εξηγώντας ότι «ήταν αυτόπτες μάρτυρες του μεγαλείου του. Γιατί έλαβε από τον Θεό Πατέρα τιμή και δόξα, όταν ήρθε μια τέτοια φωνή σε αυτόν από την άριστη δόξα, "Τούτος είναι ο Υιός μου, στον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος." Και αυτή η φωνή που ήρθε από τον ουρανό ακούσαμε, όταν ήμασταν μαζί του στο Άγιον Όρος.» - Β' Πετ. 1: 16-18

Με το που κατέβηκαν από το βουνό, βρήκαν τους άλλους μαθητές να περιβάλλονται από ένα πλήθος και οι γραμματείς τους έθεταν πολλά ερωτήματα. Όταν ο Ιησούς ζήτησε από τους γραφείς γιατί αμφισβητούσαν τους μαθητές, ένας άνδρας πετάχτηκε από το πλήθος, εξηγώντας ότι ο ίδιος είχε φέρει τον νεαρό γιο του για να εκβληθεί εξ αυτού δαίμονας που τον εβασάνιζε. Ο Ιησούς απάντησε, λέγοντας: «Ω γενεά άπιστος, έως πότε θέλω είσθαι μεθ' υμών; έως πότε θέλω υπομένει υμάς; φέρετε αυτόν προς εμέ.» Βλέποντας τον Ιησού, ο δαίμονας έκανε το αγόρι να αρχίσει να συνταραχθεί. - Κατά Μάρκο 9:14-20

Ο Ιησούς ρώτησε πόσο καιρό κατεχόταν απο δαίμονα το παιδί, και ο πατέρας του είπε ότι εκ παιδιόθεν. Ο Ιησούς είπε, «Εάν δύνασαι να πιστεύσης, τα πάντα είναι δυνατά σ 'αυτόν που πιστεύει.»¹ (εδάφ. 21-23) Εδώ ο Κύριος τόνισε την άσκηση της πίστης στη δύναμη του Θεού. Ο Παύλος αργότερα είπε: «Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευχαριστήσεται εις Αυτόν κανείς.» (Εβρ. 11:6) Συνειδητοποιώντας την έλλειψη πίστης ως τον λόγο που ο δαίμονας κατείχε ακόμη τον γιο του, ο άνθρωπος φώναξε με δάκρυα, όπως σημειώνεται στο εδάφιο κλειδί μας. Ο Ιησούς επέπληξε το δαίμονα, και αμέσως βγήκε από το αγόρι. - Κατά Μάρκ 9:24,25

Στη συνέχεια, οι μαθητές ρώτησαν γιατί δεν ήταν σε θέση να το βγάλουν έξω το δαιμόνιο. Η απάντηση του Ιησού βρίσκεται στο κέντρο του

σημερινού μαθήματος: Αυτό το είδος δαιμόνιου δεν μπορεί να βγει εκτός απο νηστεία και προσευχή». (εδάφ. 29) Ο Ιησούς τόνισε στους οπαδούς του ότι η μεγαλύτερη δύναμη τους θα προέκυπτε από μια ζωή αυταπάρνησης και προσευχής, με βάση μια πίστη ακλόνηστη.» Ο Κύριος έχει δώσει πολλές «λίαν μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις» σε όσους ζουν με τέτοιο τρόπο. Σε αυτό και άλλα θαύματα, ο Κύριος απαίτησε την πίστη ως προϋπόθεση για την θεραπεία. Εκείνος έτσι εφάνερωσε, με έργα, την έλευση της δόξας και της δύναμης της βασιλείας του, η οποία εμφανίστηκε στο Όρος της Μεταμορφώσεως.

Ο Θεός αναζητεί πλέον μια κατηγορία ειδικά πιστών και υπάκουων τέκνων για να είναι συγκληρονόμοι με τον Ιησού στην ερχόμενη και ένδοξο βασιλία του. Κατά την επιλογή αυτής της κατηγορίας, που θα βοηθήσει στην παραχώρηση της ευλογίας του επί της οικουμένης όλης της ανθρωπότητας, ο Ουράνιος Πατέρας επιθυμεί μόνο εκείνους που μπορούν να ασκήσουν απόλυτη πίστη εν Αυτώ. Κατά συνέπεια, ο κανόνας του Θεού για την αντιμετώπιση της Εκκλησίας σε όλην την εποχή του Ευαγγελίου υπήρξε, «Κατά την πίστιν σας ας γείνη εις εσάς.» - Ματ. 9:29

Στη βασιλεία θα υπάρξουν εκδηλώσεις της Θείας δυνάμεως που δίνονται σε όλους όσους ασκούν την δύναμιν της πίστεως. Όμως, για μας τώρα, έχει δοθεί το προνόμιο της ανάπτυξης μιας ισχυρής, βαθιάς πίστες με βάση τις υποσχέσεις του

Θεού. Καθώς κατέβαινε το βουνό, ο Ιησούς είπε στον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη ότι θα πρέπει να μην πεί κανείς τους σε κανέναν τι είδαν, έως ότου «αναστηθεί εκ νεκρών ο Υιός του ανθρώπου.»(Κατα Μάρκο 9: 9) Οι τρεις κατέβηκαν με αυτή τη σκέψη στο νού. Από την ανάσταση του Χριστού ήταν προνόμιο για τους ακολούθους του να κηρύξουν, με πίστη δυνατή, την επερχόμενη δόξα της βασιλείας του.

Μάθημα Δύο

Η απλή πίστη

Εδάφιο κλειδί: «Και ο Ιησούς εμβλέψας εις αυτόν, ηγάπησεν αυτόν και είπε προς αυτόν· Εν σοι λείπει ύπαγε, πώλησον όσα έχεις και δος εις τους πτωχούς, και θέλεις έχει θησαυρόν εν ουρανών, και ελθέ, ακολούθει μοι, σηκώσας τον σταυρόν.» - Κατα Μάρκο 10:21

Επιλεγμένα εδάφια: Μάρκος 10:17-31

Το επίκεντρο του σημερινού μαθήματος είναι ένας νεαρός άνδρας από μια εύπορη εβραϊκή οικογένεια που ρώτησε τον Ιησού, "Αγαθέ Δάσκαλε, τι μπορώ να κάμω για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;" (Κατα Μάρκο 10:17) Ο Ιησούς δεν

απάντησε αμέσως στην ερώτηση, αλλά ετοίμασε πρώτα το νεαρό άνδρα για τη σωστή κατανόηση. Τον ρώτησε γιατί τον αποκάλεσε «καλό», επειδή ο μόνος που είναι πραγματικά καλός είν'ο Θεός. (Έναντι 18) Η απάντηση αυτή επισημαίνει ότι υπάρχει μόνο ένα πρότυπο της καλοσύνης, αυτό το οποίο αναπαρίσταται από τον Θεό Πατέρα. Αν και δεν ήταν λάθος να καλέσουν τον Ιησού "καλό", ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να αναγνωρίσει το Θείο πρότυπο. Στη συνέχεια, θα μπορούσε να εκτιμήσει σωστά τον Ιησού ως εγκεκριμένο δάσκαλο του Θεού.

Ο Ιησούς κατήυθνε την προσοχή του νεαρού άνδρα προς το νόμο, ρωτώντας τον αν κρατούσε τις διάφορες εντολές του. (εδάφ. 19) Ορισμένοι μπορεί να ρωτήσουν εν προκειμένω γιατί ο Ιησούς δεν απάντησε, όπως θα μπορούσαμε και σήμερα, δηλ., «ομολογήστε την αδυναμία σας να κρατήσετε με τελειότητα το νόμο, πιστεύστε στο Χριστό Ιησού ως το πρόσωπο που σας έχει λυτρώσει, και να κάντε μια πλήρη αφιέρωση της ζωής σας στον Κύριο.» Απαντούμε ότι μια τέτοια δήλωση δεν αναμενόταν ακόμη να αναγγελθεί πλήρως, γιατί ήταν ακόμα σε ισχύ η Διαθήκη του Νόμου. Δεν το είχε ακόμη εκπληρώσει ο Ιησούς «καρφώνωντάς το επι τον σταυρόν.» (Κολ 2:14) Έτσι, κατεύθυνε σωστά την προσοχή του νεαρού άνδρα στο Νόμο, δείχνοντας ότι ο δρόμος στην αιώνια ζωή ήταν με την τήρηση των εντολών του.

Αργότερα, η Καινή Διαθήκη διδάσκει αυτά που οι Εβραίοι, ως λαός, δεν κατάφερε να διακρίνουν. “διότι εξ έργων νόμου δεν θέλει δικαιωθή ουδεμία σαρξ ενώπιον αυτού· επειδή διά του νόμου γίνεται η γνώρισις της αμαρτίας.” (Ρωμ. 3:20) Ο σκοπός του νόμου ήταν, πρώτα απ' όλα, να δοκιμασθεί ο Ιησούς και να αποδειχθεί έτσι η τελειότητά του από το γεγονός ότι ήταν σε θέση ο ίδιος να το κρατήσει. Δεύτερον, ήταν να καταδειχθεί για τους Εβραίους, και για όλους τους ανθρώπους, η αδυναμία το οποιουδήποτε, εκτός από ένα τέλειο άνδρα, να πληρεί τους όρους αυτής της διαθήκης.

Όταν ο νεαρός απάντησε, «όλα αυτά τα έχω τηρήσει εκ παιδιόθεν», Ο Ιησούς κοίταξε με αγάπη σ' αυτόν. (Μάρκος 10:20) Είδε ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν πιο πολύ προχωρημένος εν συγκρίσει με πολλούς ως προς την ευγενικότητα του χαρακτήρα. Ωστόσο, ο Κύριος συνειδητοποίησε ότι ήταν τυφλωμένος από τα έθιμα της εποχής, και απέτυχε να δείξει την αγάπη και τη φροντίδα στους πολλούς φτωχούς γύρω του. Έτσι, του θύμισε απαλά το γεγονός αυτό, απαντώντας, όπως αναφέρεται στα λόγια εδαφίου κλειδιού μας.

Εδώ ήταν η απάντηση που χρειάστηκε ο νεαρός, και η οποία θα μπορούσε να τον βοηθήσει στην ανάπτυξη την απλή πίστη απαραίτητη για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Ο κάθε Εβραίος που θα ήταν έτοιμος και πρόθυμος να θυσιάσει έτσι

τους επίγειους του «θησαυρούς» και να γίνει ακόλουθος του Ιησού, θα λογαριαζόταν άξιος της προσωπικής του μεταφοράς από το σπίτι των «υπηρετών» κάτω από το Μωυσή εις τον οίκον των «γιοών» υπό τον Χριστό. (Εβρ. 3:5,6) Ωστόσο, ο νεαρός τόσο γεμάτος εμπιστοσύνης λίγες στιγμές πριν, συνειδητοποίησε ότι ο Δάσκαλος «εξερεύνησε» την καρδιά του στο πιο ευαίσθητο σημείο. Δεν είχε επαρκή αγάπη για τον Θεό και για τους συνανθρώπους του. "Εκείνος όμως σκυθρωπάσας διά τον λόγον, ανεχώρησε λυπούμενος· διότι είχε κτήματα πολλά." - Κατα Μαρκο 10:22

Ο Ιησούς τότε γύρισε προς τους μαθητές του, λέγοντάς τους πόσο δύσκολο είναι «για αυτούς που έχουν την εμπιστοσύνη τους σε πλούτη» να μπουν στη βασιλεία του Θεού. (εδάφ. 23-27) Ας θυμηθούμε αυτά τα λόγια απλής πίστης, και να «θυσαυρίσουμε» για τον εαυτό μας «θησαυρούς στον ουρανό... .. επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και η καρδιά σας.» - Ματ. 6: 20, 21

Η πίστις η παλεύουσα

Εδάφιο κλειδί: «Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· Αληθώς σοι λέγω ότι σήμερον την νύκτα ταύτην, πριν ο αλέκτωρ φωνάξη δις, τρίς θέλεις με απαρνηθή.» - Κατα Μάρκο 14:30

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Μάρκο 14:26-31, 66-72

Η ΛΕΞΙΣ «ΠΙΣΤΙΣ», όπως χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη, είναι μεταφρασμένη από την ελληνική λέξη σημαίνει «πειθώς» ή «πεποίθησις.» Αυτή η ελληνική λέξη έχει επίσης την προστιθέμενη σκέψη της εξάρτησης στον Χριστό για σωτηρία, και της σταθερότητας στην εν λόγω ομολογία πίστεως. Είναι αυτή η σταθερότητα, ή την πίστη στην εξάρτησή μας στον Χριστό, που είναι το επίκεντρο του σημερινού μας μαθήματος.

Ο Απόστολος Πέτρος, πριν γεννηθεί εν τω Αγίω Πνεύματι, ήταν ένας άνθρωπος με ισχυρό χαρακτήρα και κουράγιο, αλλά και αρκετά ορμητικός. Εξαιτίας αυτού, κατα καιρούς, το θάρρος του ήταν πραγματικά η αδυναμία του. Μη φοβούμενος κανένα φόβο ή τρόμο, η αυτοπεποίθησή του Πέτρου ήταν αυτή που τον οδήγησε να κάνει λιγότερη επαγρύπνηση και προσευχή από ό, τι θα έπρεπε. Ο Ιησούς την είδε

την αδυναμία αυτή του Πέτρου και τον προειδοποίησε για τις συνέπειές της: «Είπε δε ο Κύριος· Σίμων, Σίμων, ιδού, ο Σατανάς σας εξήτησε διά να σας κοσκινίση ως τον σίτον· πλην εγώ εδεήθην περί σου διά να μη εκλείψη η πίστις σου· και συ, όταν ποτέ επιστρέψης, στήριξον τους αδελφούς σου.» (Κατα Λουκά 22:31, 32) Σε αυτοπεποίθηση, ο δε Πέτρος απάντησε στον Ιησού λέγοντας, «Κύριε, έτοιμος είμαι μετά σου να υπάγω και εις φυλακήν και εις θάνατον.» - εδάφ. 33

Στο εδάφιο κλειδί μας και τα επιλεγμένα εδάφιά μας, βλέπουμε την εξάρτηση του Πέτρου στη δική του δύναμη δοκιμάζεται μεγάλως. Ο Ιησούς μίλησε τα λόγια αυτά στον Πέτρο λίγο μετά το τελευταίο γεύμα του με τους μαθητές. Βάδισαν προς Γεθσημανή, που βρίσκεται στο Όρος των Ελαιών, όπου ο Ιησούς πήγε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη σε ένα μέρος όπου θα μπορούσε να προσευχηθεί, αφήνοντας αυτούς μόνους για ένα μικρό χρονικό διάστημα. «Και έρχεται και ευρίσκει αυτούς κοιμωμένους και λέγει προς τον Πέτρον· Σίμων, κοιμάσαι; δεν ηδυνήθης μίαν ώραν να αγρυπνήσης; αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, διά να μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής.» - Κατα Μάρκο 14: 37, 38

Τρεις φορές ο Ιησούς πήγε να προσευχηθεί, και κάθε φορά που οι πιο στενοί μαθητές του δεν θα μπορούσαν να μείνουν ξύπνιοι. Μετά την επιστροφή του για τρίτη φορά, ο Ιησούς δήλωσε,

"ήλθε η ώρα," και αμέσως ήρθε ο Ιούδας με ένα «μεγάλο πλήθος ... από τους αρχιερείς και τους γραμματείς και τους πρεσβύτερους.» Κι ο θαρραλέος και ορμητικός Πέτρος πάλι έσπευσε στη δράση, τραβώντας τη μάχαιρά του και αποκόβοντας το αυτί ενός από τους υπηρέτες του αρχιερέως. (εδάφ. 39-47) Όμως, ο Ιησούς παρέδωσε τον εαυτό του, ξέροντας ότι ήταν καιρός για την ολοκλήρωση της επίγειας αποστολής του. Ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές ήσαν πολύ συγκεχυμένοι. Για να δούν τον Δάσκαλο τους προφανώς χωρίς δύναμη από τον ουρανό, παραδιδόμενο στους εχθρούς του, και οδηγούμενο από το ένα δικαστήριο στο άλλο, είχε σαν αποτέλεσμα μια παραλυτική επίδραση πάνω τους, ιδιαίτερα στον Πέτρο. Όπως ο ίδιος ακολούθησε τον Ιησού, είχε αναγνωριστεί ως μαθητής του Ναζωραίου. Τρεις φορές είχε εντοπιστεί, και κάθε φορά αρνήθηκε ότι εγνώριζε καν τον Ιησού, την τρίτη φορά με βρυσιές που ακολουθήθηκε από τον ήχο του λαλήματος του κόκορα για τη δεύτερη φορά, όπως προειδοποίησε ο Ιησούς. - εδάφ. 66-72

Στην πιο σκοτεινή ώρα του χωρίς τον Κύριο στο πλευρό του, αγωνίστηκε σε μεγάλο βαθμό η πίστη του Πέτρου. Μάθαινε την αλήθεια των λόγων του Ιησού: "Το πνεύμα είναι πραγματικά πρόθυμο, αλλά η σάρκα είναι αδύναμη." (Κατα Μάρκο 14:38) Τέτοιος είναι ο κίνδυνος του να μην αφήνουμε την πίστη μας να αναπαύεται αποκλειστικά και μόνο στη δύναμη του Κυρίου

μας. Αν βασιζόμαστε στην σάρκα, θα έχουμε μια πίστη αγωνιζόμενη. Έμαθε ο Πέτρος ότι θα «κοσκινιστεί» από τον Σατανά. Αργότερα, στην πρώτη επιστολή του, υποσχέθηκε ότι και εμείς, θα έχουμε "φλογερές" δοκιμές για να δοκιμαστεί η πίστη μας. (Α Πέτρ. 4:12,13) Ας θυμηθούμε το παράδειγμα του Πέτρου, ο οποίος ξεπέρασε την αδυναμία του, έτσι ώστε η πίστη μας να μπορεί να δυναμώσει σε δοκιμασίες, με χαρά.

Μάθημα Τέσσερα

Αναστημένη πίστις

Εδάφιο κλειδί: «Ο δε λέγει προς αυτάς· Μη τρομάζετε· Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον· ανέστη, δεν είναι εδώ· ιδού ο τόπος, όπου έθεσαν αυτόν.» - Κατα Μάρκο 16:6

Επιλεγμένο εδάφιο: Κατα Μάρκο 16:1-8

Η αλήθεια της ανάστασης του Ιησού την «τρίτη ημέρα» είχε πιστοποιηθεί με τρεις τρόπους για τους ακολούθους του. Πρώτον, ένας «άγγελος του Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό, και ήρθε και μετακύλισα την πέτρα από το άνοιγμα» του Τάφου. (Ματθ. 28: 2) Η πέτρα αφαιρέθηκε επειδή σκεκόταν εμπόδιο για τις πιστές γυναίκες που είχαν

έρθει με γλυκά μπαχαρικά για να βαλσαμώσουν το σώμα του Κυρίου τους, και είχαν παραλύσει από το φόβο οι στρατιώτες, έτσι ώστε να μην πειράζουν αυτές τις γυναίκες στην αποστολή αγάπης τους. (εδάφ. 4) Δεύτερον, ο άγγελος επέσυρε την προσοχή τους στον κενό τάφο και τα διπλωμένα λινά ενδύματα, μαζί με τη δήλωση, " δεν είναι εδώ· διότι ανέστη." (εδάφ. 5,6) Τρίτον, ο Αναστάς Κύριος ο ίδιος εμφανίστηκε και μίλησε πρώτον στη Μαρία Μαγδαληνή έξω από τον τάφο, στη συνέχεια, στους μαθητές του, και σε άλλους, όπως περιγράφεται από τον Απόστολο Παύλο. - Κατα Ιωάννην 20: 11-20· Α' Κορ. 15: 1-8

Επισημαίνουμε αυτά τα γεγονότα που σχετίζονται με την ανάσταση του Ιησού, διότι αποτελούν ένα ουσιαστικό δόγμα της χριστιανικής πίστης. Τόσο σημαντική είναι αυτή η διδασκαλία ότι ο απόστολος Παύλος είπε, «... Διότι εάν δεν ανασταίνονται νεκροί, ουδ' ο Χριστός ανέστη· αλλ' εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας· έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών. Αρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απωλέσθησαν.» (Α' Προς Κορ. 15: 16-18) Άλλα εδάφια επισημαίνουν ότι η πίστη στην ανάσταση είναι άμεσα συνδεδεμένη με την πίστη στο αντίλυτρον, και στις Αβρααμικές επαγγελίες. - εδάφ. 21, 22· Α Τιμ. 2: 3-6· Γεν 22: 17, 18

Η ανάσταση του Ιησού παρέχει μια εγγύηση ότι ο Θεός θα εκπληρώσει την υπόσχεσή του εις το να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. Ήταν

στο πλαίσιο αυτό που ο Ιησούς ανέγγειλε ότι ο Πατέρας του είναι ο Θεός "των ζώντων," και όχι "των νεκρών." (Κατα Λουκά 20:37, 38) Η ανάσταση επίσης ορίζει τον αδαμικό θάνατο όχι σαν αιώνια εξαφάνιση, αλλά ως αναίσθητον ύπνον. "διότι δεν είναι πράξις ούτε λογισμός ούτε γνώσις ούτε σοφία εν τω άδη." (Εκκλ. 9:10) Ως εκ τούτου, ο Ιησούς μίλησε για την μελλοντική ανάσταση των νεκρών, λέγοντας, «Μη θαυμάζετε τούτο· διότι έρχεται ώρα, καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως.» - Ιωάννη 5:28, 29

Σε σχέση με αυτό το δόγμα, πολλοί στον χριστιανικό κόσμο γιορτάζουν "την Κυριακή του Πάσχα" σε ανάμνηση της ανάστασης του Ιησού. Θεωρείται ότι η ελληνική και ρωμαϊκή Καθολική Εκκλησία εισήγαγαν τον όρο «Πάσχα» ως αναφορά σε μια ετήσια ανάμνηση της ανάστασης του Ιησού, ώστε να εκτοπιστεί ένα ειδωλολατρικό φεστιβάλ με το ίδιο όνομα. Αν και δεν υπάρχει καμία απόδειξη της Αγίας Γραφής για μια "πάσχαλινή" γιορτή, ή για τα πολλά έθιμα που έχουν στη συνέχεια συνδεθεί με αυτό, είναι πολύ πρόπον για τους Χριστιανούς να ανακαλέσουν ευλαβικά και με χαρά στη μνήμη την ανάσταση του Κυρίου, ειδικά σε αυτή την εποχή του έτους.

Ο Παύλος εξηγεί ότι ήταν απαραίτητο οι δώδεκα Απόστολοι να μαρτυρήσουν την ανάστασή

του. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει κανένα ευαγγελικό μήνυμα ελπίδας της θείας χάριτος για την ανθρωπότητα μέσα από ένα νεκρό Σωτήρα. Η ανάσταση του Ιησού είναι απόδειξη ότι είχε επιτύχει πιστά το έργο που ήρθε στον κόσμο να κάνει. Η εξύψωσή του στο δεξί χέρι του Θεού μας επιτρέπει να πούμε με σιγουριά, «Χριστός Ανέστη» και καθιστά βέβαιο ότι η πίστη μας δεν έγινε «επιματαίω», αλλά σίγουρα και σταθερά. - Α' προς Κοριν. 15:3-22

Μέρος 1 από 2

Η Εμπειρία του Ανωγείου

Οι Προοπτικές των Τεσσάρων Ευαγγελίου Συγγραφέων

*«και εκείνος θέλει σας δείξει ανώγειον μέγα εστρωμένον· εκεί ετοιμάσατε. Αφού δε υπήγον, εύρον καθώς είπε προς αυτούς, και ητοιμάσαν το πάσχα. Και ότε ήλθεν η ώρα, εκάθησεν εις την τράπεζαν, και οι δώδεκα απόστολοι μετ' αυτού.»
- Κατα Λουκά 22: 12-14*

Καθ 'όλον τον Λόγο του Θεού, από τη Γένεση μέχρι την Αποκάλυψη, θέτουμε πριν την ψυχική μας όραση την αρμονική μαρτυρία το σχέδιο της αγάπης του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και την τελική ανάκαμψη από την αμαρτία και το θάνατο. Οι Γραφές μας πληροφορούν επίσης ότι το κομβικό σημείο για την ολοκλήρωση του σχεδίου αυτού έγκειται στο γεγονός ότι ο Θεός, ο οποίος «τόσο πολύ αγάπησε τον κόσμο,» που έστειλε "τον Υιόν αυτού τον μονογενή" να είναι του ανθρώπου ο Λυτρωτής. - Ιωάννης 3:16

Στην εξιστόρηση του Ευαγγέλιο του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά και του Ιωάννη, έχουν καταγραφεί πολλά από τα γεγονότα και τις περιστάσεις που περιβάλλουν τη γέννηση, τη ζωή, τη διακονία, το θάνατο και την ανάσταση Αυτού που έστειλε ο Θεός. Ήταν ο «άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ώρισμένοις καιροίς.» (Α Τιμ. 2:5, 6) Ως εκ τούτου, είναι καταλληλότερο να επανεξετάζουμε σε τακτική βάση διάφορες πτυχές της ζωής του Ιησού, τα οποία παρέχουν πλούσια πνευματική τροφή για την ανάπτυξη και την αύξησή μας ως «νέα πλάσματα.» - Προς Κοριν. Β' 5:17 5:17

Σαν εμείς προσπαθούμε να είμαστε ακόλουθοι του Χριστού που ακολουθούν στα βήματά του Δασκάλου τους, διαπιστώνουμε ότι μία από τις πιο σημαντικές εξιστορήσεις της ζωής του Ιησού είναι η ιστορία εκείνου που έλαβε χώρα στο «ανώγειο» το βράδυ πριν από την σταύρωση και το θάνατο του. Luke 22:7-14 περιγράφει τις οδηγίες του Ιησού με τους μαθητές σχετικά με τη διασφάλιση ενός «μεγάλου ανωγείου.» Όλοι οι συγγραφείς του Ευαγγελίου έχουν καταγράψει διάφορα τμήματα των γεγονότων που έλαβαν χώρα κατά τις ώρες που θα ακολουθήσουν με το καθένα να δίνει έμφαση σε ορισμένες λεπτομέρειες που αισθάνθηκε ότι είχαν ιδιαίτερη σημασία, και όπως κατευθύνονταν από το Άγιο Πνεύμα του Θεού.

Όλες οι τέσσερις εξιστορήσεις των Ευαγγελιών κάνουν πρόδηλο το γεγονός ότι ο άμεσος στόχος για τη συγκέντρωση του Ιησού και των δώδεκα ειδικά επιλεγμένων μαθητών του στο ανώτερο δωμάτιο ήταν ότι θα μπορούσαν να φάνε μαζί το εβραϊκό γεύμα του Πάσχα. (Ματθ. 26:19, 20· Mark 14:16,17· Luke 22:13-15· Ιωάννης 13: 1-4) Ήταν μια απαίτηση σύμφωνα με το Μωσαϊκό Νόμο για όλους τους Εβραίους να κρατήσουν το Πάσχα κάθε χρόνο. Κάτι τέτοιο ήταν να χρησιμεύει ως ανάμνηση της απελευθέρωσης τους από τη δουλεία της Αιγύπτου πολλούς αιώνες νωρίτερα.(Εξοδ. 12:14, 24-27) Ο Ιησούς και δώδεκα μαθητές του ήταν Εβραίοι και, ως εκ τούτου, ήσαν υποχρεωμένοι να τηρούν αυτήν την ετήσια τελετή.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ο Ματθαίος ήταν ένας από τους δώδεκα που συγκεντρώθηκαν στο ανώγειο με τον Ιησού καθώς κρατούσαν το γεύμα του Πάσχα. Όπως αυτός έγραψε αργότερα για αυτές τις ώρες, ο ίδιος υπενθύμισε ότι έτρωγαν, ο Ιησούς μίλησε και είπε, «ένας από εσάς θα με προδώσει». Μια συζήτηση που ακολούθησε στη συνέχεια μεταξύ των μαθητών καθώς κάθονταν γύρω από το τραπέζι, και πολλοί από αυτούς ρώτησαν, «Κύριε, εγώ είμαι ο ένας;» Αποκαλύφθηκε μετά ότι ο προδότης ήταν ο Ιούδας. -Ματθ. 26:21-25

Μετά την αφήγηση σχετικά με τον Ιούδα, ο Ματθαίος καταγράφει στη συνέχεια ότι όπως συνέχισαν να φάνε το γεύμα του Πάσχα, καθιέρωνε μια νέα τελετή ο Ιησούς. Πήρε κάποιο ψωμί που ήταν στο τραπέζι, ως μέρος του γεύματος· το ευλόγησε, και το έσπασε, και το έδωσε στους μαθητές, λέγοντας: "Λάβετε, φάγετε· Αυτό είναι το σώμα μου.» Ομοίως, ο Ιησούς πήρε στη συνέχεια μερικό από το ποτήριον, «τον καρπός της αμπέλου»· το ευλόγησε, και το έδωσε στους μαθητές, καλώντας τους να πίνουν από αυτό. Είπε ότι τούτο το «ποτήρι» αντιπροσώπευε το αίμα του, «χυμένο για την άφεση των αμαρτιών.» - Ματ. 26: 26-29

Κια αυτή η απλή τελετή, που περιγράφεται εδώ από τον Ματθαίο, είναι ό, τι έχουν ονομάσει ως τον «Αιώνιον Δείπνον» οι αφιερωμένοι πιστοί κατά τη διάρκεια του Ευαγγελίου Αιώνας. Ακριβώς όπως η τήρηση του Πάσχα ήταν μια ανάμνηση της απελευθέρωσης του Ισραήλ αιώνες νωρίτερα από τη δουλεία της Αιγύπτου, έτσι αυτή η νέα τήρηση επρόκειτο να είναι μια ανάμνηση μιας μεγαλύτερης απελευθέρωσης. Ήταν να πεθάνει ο Ιησούς σε λιγότερο από είκοσι τέσσερις ώρες. Ήταν να είναι ο «αντιτυπικός» πασχαλινός «Αμνός του Θεού», ο οποίος θα άρει «την αμαρτίαν του κόσμου», και να εξασφαλίσει την ενδεχόμενη απελευθέρωση της ανθρωπότητας από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. - -John 1:29· Α Κορ. 5:7· Ρωμ. 8: 2

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε αργότερα έχοντας λάβει όραμα από τον Κύριο, σχετικά με τη

καθιέρωση του Αιώνιου Δείπνου του Ιησού. Λέει ότι όταν ο Ιησούς κάλεσε τους μαθητές του να φάνε απο τον κεκλασμένον άρτον και να πιούν εκ του πηρτηρίου τον καρπό της αμπέλου τους είπε, «αυτό κάμνετε εις την ανάμνησίν μου.» Ο Παύλος συνεχίζει, δηλώνοντας ότι από τη διατήρηση αυτής της Αναμνήσεως, «τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε.» - Α 'Κορ. 11: 23-26

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ

Τα δύο σύμβολα, ο άρτος και το ποτήριον, αποτελούν δύο όψεις του «θανάτου του Κυρίου» που αναφέρει ο Παύλος. Το ψωμί, το οποίο ο Ιησούς είπε συμβόλιζε το σώμα του, είναι μια ταιριαστή αναπαράσταση του χαρακτηριστικού λύτρωσης του θανάτου του. Για να γίνει η λύτρωσις, ή αντίστοιχη τιμή, για τον πατέρα Αδάμ, ο Ιησούς έπρεπε να γίνει άνθρωπος ενσαρκωμένος. Έπρεοε, επίσης, να είναι τέλειος, άψογος, όπως ήταν ο Αδάμ, πριν αμαρτήσει. Ο Ιησούς πλήρωσε και τις δύο αυτές τις απαιτήσεις. {Ο Με το να δόσει εθελοντικά την τέλεια ζωή του, την ανθρωπιά του, το σώμα του, το "σπασμένο" για μας, αυτός κατέβαλε το τίμημα λύτρων που απαιτείται για να απελευθερωθεί ο Αδάμ και οι απόγονοί του από την ποινή της αμαρτίας και θανάτου.

Ο Θεός, μέσω του Ωσηέ, μίλησε προφητικά για τη λύτρωσιν που θα παρέχεται, και η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση της

ανθρωπότητας από τον αδαμικό θάνατο. «Εκ χειρός άδου θέλω ελευθερώσει αυτούς, εκ θανάτου θέλω σώσει αυτούς. Που είναι, θάνατε, ο όλεθρός σου; που, άδη, η φθορά σου; η μεταμέλεια θέλει κρύπτεσθαι από των οφθαλμών μου.» (Ωσ. 13:14) Κατά την πρώτη εμφάνιση του, ο Ιησούς προσδιόρισε τον εαυτό του ως τον «Υιό του ανθρώπου», και ως το μέσον που θα χρησιμοποιηθεί για την εκπλήρωση της προφητείας του Ωσηέ του. Είπε, «ο Υιός του ανθρώπου δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει, και να δώσει την ψυχή του λύτρο σε αντάλλαγμα για πολλούς». Ο Παύλος δήλωσε αργότερα ότι ο Ιησούς πέθανε ως «λύτρον για όλους» ... του Θεού το «δώρο ... για όλους τους ανθρώπους.» - Ματ. 20:28· Α Τιμ.2:5, 6· Ρωμ. 5:15,16,18· Κατά Ιωάννη 3:16

Το ποτήριον, το οποίο ο Ιησούς είπε αντιπροσώπευε το αίμα του, χυμένο για την άφεση των αμαρτιών, δηλώνει εύστοχα την απαίτηση ότι η μεγάλη αρχή του Θεού της δικαιοσύνης πρέπει να είναι ικανοποιημένη. Μας λέγεται στην Παλαιά Διαθήκη ότι «η ζωή της σάρκας είναι στο αίμα: ... γιατί είναι το αίμα που ποιεϊ εξιλέωση για την ψυχή.» (Λευιτ. 17:11) Δηλαδή, δεδομένου ότι είναι το κυριολεκτικό αίμα που τροφοδοτεί τη ζωή στη σάρκα του ανθρώπου, είναι ύψιστης αξίας για τη διατήρηση της ζωής. Ομοίως, το αίμα που έχυσε μέσω μιας δίκαιας ζωής που έχει παραδοθεί, έχει επίσης μεγάλη αξία όταν χρησιμοποιείται για τον

σκοπό της πραγματοποίησης «εξιλέωσης» για εκείνους στους οποίους αποδίδεται στη συνέχεια.

Ο Ιησούς ήταν δίκαιος στο βαθμό της πραγματικής τελειότητας, ακόμα και μέχρι θανάτου. Έστι, η αξία της ζωής του, που αντιπροσωπεύεται από το αίμα του που χύθηκε, ήταν απόλυτα επαρκές για να ικανοποιηθεί η δικαιοσύνη του Θεού, και να φερθεί «εξιλέωση» για όλη την ανθρωπότητα μέσω της απόδοσής της για λογαριασμό τους. Ο Παύλος είπε, «Ενώ ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για μας.» Ωστόσο, ο ίδιος δεν σταμάτησε εκεί, αλλά συνέχισε λέγοντας ότι όσοι, δια της πίστεως, λάβουν την αξία της ζωής του Ιησού που αποδίδεται για λογαριασμό τους, υπολογίζονται ως «δικαιολογημένοι από το αίμα του» και σεσωσμένοι από την οργή του», η οποία είχε προηγουμένως πέσει πάνω σε όλους, ενώ ευρίσκοντο κάτω από την αδαμική καταδίκη. Ως εκ τούτου, ο Παύλος συμπεραίνει, «καυχώμενοι εις τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, διά του οποίου ελάβομεν τώρα την φιλίωσιν.» - Ρωμ.5: 8,9, 11

ΕΝΘΥΜΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Όταν Ματθαίος κατέγραψε τα λόγια του Ιησού που ομιλούνται στην επάνω αίθουσα σχετικά με τη σημασία των συμβόλων του ψωμιού και του ποτηριού ως Ανάμνηση του επικείμενου θανάτου του, ίσως αναπόλησε στις οδηγίες που είχαν δοθεί

στο Μωυσή σχετικά με τον θεσμό του Πάσχα του Ισραήλ στην Αίγυπτο. Σε αυτή την τυπική διάταξη, υπήρχαν και δύο πρωτογενείς απαιτήσεις ως προς την τήρηση της. Κατ' αρχάς, ένα αρνί επιλεγόταν τη δέκατη ημέρα του πρώτου θρησκευτικού τους μηνός. Έπρεπε να «είναι χωρίς ψεγάδι, ένα αρσενικό του πρώτου έτους,» και τη δέκατη τέταρτη ημέρα του μήνα έπρεπε να σφαχτεί. - Έξοδ. 12:3-6

Η επιλογή ενός άψογου αρσενικού αρνιού, και η μετέπειτα σφαγή του, προβλέπει τον Ιησού, τον αντιτυπικό Πασχαλινό αρνί. Ήταν και αυτός ήταν άψογος -- «άγιος, ακίνδυνος, αμόλυντος, ξεχωριστός από τους αμαρτωλούς.» (Εβρ. 7:26) Επιπλέον, οι προδιαγραφές που όριζαν ότι το τυπικό αρνί έπρεπε να είναι "αρσενικό του πρώτου έτους" υπογραμμίζει τη λειτουργία την λυτρωτική του θανάτου του Ιησού. Ο άνθρωπος Ιησούς ήταν ένας «κοινωνός της σάρκας και του αίματος,» και «από μια γυναίκα.» (Εβρ. 2:14· Gal. 4: 4) Ήταν ο «Υιός του ανθρώπου», ο οποίος ήρθε «για να δώσει τη ζωή του λύτρο για πολλούς», που συμβολίζεται στο Αναμνηστικό Δείπνο από το σπασμένο ψωμί - Ματθ.20:28

Η δεύτερη σημαντική προϋπόθεση της τυπικής τήρησης του Πάσχα είχε να κάνει με το αίμα του αρνιού του άψογου, το οποίο εσφάζετο. Έπρεπε να λάβουν «εκ του αίματος και να βάλουν επί τους δύο παραστάτας και επί το ανώφλιον της θύρας των οικιών» στις οποίες κατοικούσαν.

(Εξοδ. 12:6,7) Πόσο όμορφα αυτό προέβλεπε το χυμένο αίμα του Ιησού και την εφαρμογή του για λογαριασμό της ανθρωπότητας, όπως δηλώνεται από το Αναμνηστικό ποτήρι που προσφέρθηκε στους μαθητές στο ανώγειο. Αυτό, λέει ο Παύλος, είναι η λύτρωση που είναι εν Χριστώ Ιησού: τον Οποίον προκαθόρισε ο Θεός να είναι ως μέσον εξιλέωσης μέσω της πίστης στο αίμα του.» (Ρωμ. 3:25) Ο απόστολος Ιωάννης προσθέτει ότι ο Ιησούς είναι «η εξιλέωση για τις αμαρτίες μας· και όχι μόνο για τις δικές μας μόνο, αλλά και για τις αμαρτίες όλου του κόσμου.» - Α' Ιωάννου 2:2

Κατά τη διάρκεια της τυπικής νύχτας ενός Πάσχα, τόσο η σφαγή του αμνού, καθώς και η εφαρμογή του αιματός του για λογαριασμό εκείνων που κατοικούσαν σε κάθε σπίτι έπρεπε να λάβει χώρα, προκειμένου να πραγματοποιηθεί η απελευθέρωση των Ισραηλιτών από την αιγυπτιακή δουλεία. Στο αντίτυπο Ιησού, το τέλειο, αντίστοιχο τίμημα για τον Αδάμ έπρεπε να σκοτωθεί, αλλά απαιτείτο επιπροσθέτως ότι η αξία αυτής της ζωής, εκπροσωπούμενη από το αίμα του, έπρεπε να εφαρμοστεί στην «ισορροπία της ζυγαριάς» της δικαιοσύνης του Θεού, ώστε η τελική απελευθέρωση του ανθρώπου ενδέχεται να εξασφαλιστεί. Τα λόγια του Πέτρου συνοψίζουμε εύστοχα το θέμα: «εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαιίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αιματος του Χριστού» - Α' Πέτ. 1:18,19

Ο Ματθαίος καταλήγει την εξιστόρησή του για τις εμπειρίες στο ανώγειο δηλώνοντας ότι μετά την θέσπιση του Αναμνηστικού Δείπνου απο τον Ιησού, «όταν είχαν ψάλει έναν ύμνον, βγήκαν έξω στο όρος των Ελαιών.» (Ματθ. 26:30) Αφιερωμένοι πιστοί σε όλο τον κόσμο συνεχίζουν να ακολουθούν αυτή την πρακτική σε κάθε ετήσια γιορτή της Αναμνήσεως του Κυρίου. Μετά την μέθεξη του συμβολικού ψωμιού και ποτηριού, ψάλλεται ένας ύμνος, κλείνοντας έτσι την λειτουργία, και ο καθένας αναχωρεί σε στάση ήσυχου διαλογισμού εις τον τόπον αυτού.

Η ΕΞΙΣΤΟΡΡΙΣΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Ο Μάρκος, που οι Γραφές μερικές φορές αναφέρονται σε αυτόν ως Τζόζ Μάρκο, δεν ήταν ένας από τους δώδεκα ειδικά επιλεγμένους μαθητές του Κυρίου και, ως εκ τούτου, δεν ήταν παρών στην ανώτερη αίθουσα το βράδυ πριν από το θάνατο του Ιησού. Η εξιστόρηση της εμπειρίας του ανωγείου είναι καταγεγραμμένη στο Ευαγγέλιό του βρίσκεται στο κεφάλαιο 14, στίχοι 16-26. Είναι σχεδόν πανομοιότυπη σε περιεχόμενο με την αφήγηση του Ματθαίου, που εξετάσθηκε προηγουμένως. Για τον λόγον αυτόν, δεν είναι απαραίτητο να επανεξετασθεί ξεχωριστά η εξιστόρηση Μάρκου αυτή τη στιγμή και υποτίθεται από πολλούς ότι ο Μάρκος έλαβε πληροφορίες από τον Ματθαίο -έναν από τους δώδεκα- ως προς τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς.

Υπάρχει επίσης άλλη μια σκέψη που προτείνεται ως προς την πηγή των πληροφοριών του Μάρκου. Διάφοροι σχολιαστές της Αγίας Γραφής δείχνουν ότι ο Μάρκος μπορεί να είχε λάβει τα στοιχεία για την καταγραφή του Ευαγγελίου του από τον απόστολο Πέτρο, συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων που έλαβαν χώρα στο ανώγειον. Η σκέψη αυτή βασίζεται κυρίως σε δύο περικοπές της Αγ. Γραφής. Η πρώτη είναι στις Πράξεις κεφάλαιο 12, στις οποίες βρίσκεται η πρώτη αναφορά του Μάρκου στην Καινή Διαθήκη. Αυτό συνέβηκε στην περίπτωση όταν ο Πέτρος θαυματουργικά είχε απελευθερωθεί από τη φυλακή. (εδαφ. 1-11) Μετά από αυτό το θαύμα, ο Πέτρος ήρθε στο σπίτι της Μαρίας, της μητέρας του Μάρκου, όπου υπήρχε μεγάλη συγκέντρωση των αδελφών που προσεύχονταν για λογαριασμό του, πιστεύοντας ότι ήταν ακόμα στη φυλακή. (εδαφ. 12) Παρά το γεγονός ότι η εξιστόρηση δεν αναφέρει συγκεκριμένα πως ο Μάρκος ήταν κι αυτός παρών εκεί -μόνο ότι η συγκέντρωση ήταν στις μητέρας του το σπίτι- τεκμαίρεται ότι ήταν εκεί και ο ίδιος. Αν ήταν έτσι τα πράγματα, θα πρέπει στη συνέχεια να συνάντησε τον Πέτρο για πρώτη φορά--αυτό ίσως να ήταν η πρώτη συνάντηση του Μάρκου με έναν από τους αποστόλους του Ιησού.

Η δεύτερη αναφορά στην οποία γίνεται μια σύνδεση μεταξύ του Μάρκου και του Πέτρου βρίσκεται στην πρώτη επιστολή του Πέτρου. Ο

απόστολος δηλώνει ότι ήταν παρών μαζί του ο Μάρκος, και αναφέρεται σε αυτόν στοργικά ως «τον γιον μου.» (Α Πετ. 5:13) Αυτός ο όρος στοργής που χρησιμοποιείται από τον Πέτρο δίνει στη σκέψη ότι ένιωθε ιδιαίτερα κοντά στον Μάρκο, και είχε ίσως περάσει αρκετό χρόνο μαζί του από την πρώτη τους συνάντηση, που έχει καταγραφεί στις Πράξεις 12. Έτσι, συμπεραίνεται από κάποιους ότι επί ένα χρονικό διάστημα ο Πέτρος, ο οποίος είχε δει αυτά τα πράγματα από πρώτο χέρι, είχε μοιραστεί με τον Μάρκο πολλά από τα γεγονότα που σχετίζονται με την διακονία του Ιησού, την οποία στη συνέχεια έγραψε στην αφήγησή του Ευαγγελίου ο Μάρκος.

Η ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΑ

Ο Λουκάς, όπως ο Μάρκος, δεν ήταν ένας από τους επιλεγμένους δώδεκα αποστόλους του Ιησού, ούτε παρών ήταν στο ανωγειο εκείνο το βράδυ. Ο Λουκάς ήταν Τζεντίλε (εθνικός, δηλ., ΕΛΛΗΝΑΣ), και πιθανότατα έγινε ακόλουθος του Χριστού λίγο μετά τη μεταστροφή εις την πίστιν του Κορνήλιου. (Πράξεις 10) Ήταν ο συγγραφέας τόσο το Ευαγγέλιου του Λουκά όσο και του βιβλίου των Πράξεων. (συγκρίνετε Λουκάς 1:1-4 και Πράξεις 1:1-3) Είναι προφανές από τις Πράξεις 1:1 ότι ο Λουκάς έγραψε την εξιστόρησή του για το Ευαγγέλιο πριν από το Βιβλίο των Πράξεων, ίσως κάνοντας έτσι κατά τη διάρκεια των ετών που είχε ταξιδέψει με τον Παύλο. (Κωλ. 4:14· Φιλήμων 24·

Β Κορ. 13:14) Το βιβλίο των Πράξεων το έγραψε μάλλον προς στο τέλος της ζωής του Παύλου, και ίσως και της δικής του, ενώ ήσαν κι οι δύο μαζί στη Ρώμη. - Β' Τιμ. 4:11, 22

Στα εναρκτήρια εδάφια του Ευαγγελίου του, ο Λουκάς αναφέρει ότι η αφήγηση της ζωής και της επίγειας διακονίας του Ιησού προήλθαν από πολλές πηγές. Εκείνος δεν τους κατονόμασε, λέγοντας μόνο ότι ήταν "αυτόπτες μάρτυρες, και διάκονοι του Λόγου του Θεού." (Κατα Λουκά 1:1,2) Αυτό θα περιλάμβανε εκ ανάγκης την αφήγηση του για τα γεγονότα του ανωγείου τα οποία, εάν παρεχόνταν σε αυτόν από «αυτόπτες μάρτυρες», θα έδειχνε ότι είχε λάβει πληροφορίες από περισσότερο από έναν από τους έντεκα μαθητές, οι οποίοι ήταν παρόντες σε αυτήν περίσταση, το ίδιο όπως ήταν αναμφίβολα η περίπτωση με την εξιστόρηση του Μάρκου.

Η μαρτυρία του Λουκά των δραστηριοτήτων του ανώγειου βρίσκεται στο κεφάλαιο 22, στίχοι 13-38. Περιλαμβάνει τα ίδια περιστατικά που είχαν καταγράψει και ο Ματθαίος και ο Μάρκος -η συζύτηση που πρόκειται για έναν που θα προδώσει τον Ιησού, και την θέσμιση του Αναμνηστικού Δείπνου- αν και η εξιστόρηση του Λουκά αλλάζει την σειρά αυτών. (εδαφ. 17-23) Σε μια άλλη διαφορά μεταξύ Ματθαίου και του Μάρκου, ο Λουκάς είχε καταγράψει την πρόβλεψη του Ιησού των τριών αρνήσεων του Πέτρου για τον Ιησού όπως συνέβησαν ενώ ήταν ακόμα στο ανώγειο. (εδαφ. 31-34,39) Και ο Ματθαίος και ο

Μάρκος κατέγραψαν ότι συνέβηκε αυτό αφού είχαν αναχωρήσει. (Ματθ. 26:30-35· Μάρκος 14:26-31) Αυτές οι μικρές διαφορές μεταξύ του Ευαγγελίου του Λουκά και των εξιστορήσεων του Ματθαίου και του Μάρκου κάποιας ιδιαίτερης ανησυχίας δεν είναι. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, ο Λουκάς έλαβε τις πληροφορίες του από διάφορες πηγές, έτσι δεν είναι έκπληξη το γεγονός ότι δεν ταιριάζει ακριβώς η συγκεκριμένη σειρά των γεγονότων.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Μεγαλύτερης σημασίας, όμως, είναι το γεγονός ότι ο Λουκάς καταγράφει ορισμένα πράγματα που είχαν πραγματοποιηθεί στο ανώγειο που δεν αναφέρουν καθόλου ο Ματθαίος και ο Μάρκος. Ένα από αυτά βρίσκεται στο Κατα Λουκά 22: 24-30. Εδώ, όπως και ο Ιησούς και οι μαθητές κάθονταν στο τραπέζι, ο Λουκάς αναφέρει ότι υπήρχε επίσης μια διαμάχη μεταξύ τους, [ως προς] το ποιοι από αυτούς θα πρέπει να υπολογίζονται ως οι μεγαλύτεροι όλων (εδάφ. 24) Οι μαθητές εξακολουθούσαν προφανώς να πιστεύουν ότι ο Δάσκαλός τους επρόκειτο να δημιουργήσει σύντομα την βασιλεία τους, και να αποκαταστήσει το Ισραήλ εις την δόξαν που απολάμβανε αιώνες πριν υπό τους βασιλιάδες Δαβίδ και Σολομώντα. Αν και ο Ιησούς τους είχε πει σε μια σειρά από προηγούμενες περιπτώσεις ότι θα αναχωρήσει -ακόμα ότι θα παραδοθεί σε

θάνατο- δεν κατανοούσαν την πραγματικότητα των λόγων του. Ήσαν ακόμα πεπεισμένοι ότι θα δημιουργήσει σύντομα τη βασιλεία του, και ως οι πιο στενοί του μαθητές, θα έχουν τις υψηλότερες θέσεις τιμής και εξουσίας δίπλα στον Μεσσία και Βασιλιά τους.

Όπως ο Ιησούς αποκρίθηκε προς τον ισχυρισμό των μαθητών αναφορικά με το ποιοι από αυτούς θα είναι οι "μεγαλύτεροι", άσκησε μεγάλη σοφία. Εκείνος δεν τους επέκρινε για την παρεξήγησή τους για τους χρόνους και τις εποχές που σχετίζονται με την αποκατάσταση της βασιλείας του Ισραήλ. Ο ίδιος, μάλιστα, τους επιβεβαίωσε ότι αυτό θα γίνει πράγματι την κατάλληλη στιγμή και, εάν παρέμειναν πιστοί, θα είχαν ένα σημαντικό ρόλο να διαδραματίσουν σε αυτό τη βασιλεία. Ο Ιησούς είπε, «όθεν εγώ ετοιμάζω εις εσάς βασιλείαν, ως ο Πατήρ μου ητοίμασεν εις εμέ, διά να τρώγητε και να πίνητε επί της τραπέζης μου εν τη βασιλεία μου, και να καθήσητε επί θρόνων, κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.» - εδάφ. 29, 30

Ο Ιησούς, όμως, είδε ότι πέρα από την έλλειψη της κατανόησης των μαθητών για τους καιρούς και τις εποχές της βασιλείας του, δεν επεδείκνυαν σωστή ταπεινότητα σχετικά με το πώς έπρεπε για να εξυπηρετούν τα συμφέροντα αυτής της βασιλείας, ανεξάρτητα από το πότε θα συσταθεί. Τους υπενθύμισε ότι οι βασιλιάδες και οι συναφείς ηγέτες τους, μεταξύ των πεσμένων,

«ασκούν κυριότητα επι» των υποτελών τους, που τους αποκαλούν «ευεργέτες» --που είναι τίτλος τιμής. (έναντι 25) Όταν ήταν με τους μαθητές του, ο Ιησούς τους είπε ότι αυτό δεν πρέπει να συμβαίνει, «αλλά αυτός που είναι μεγαλύτερος μεταξύ σας, ας είναι ως νεότερος, και αυτός που είναι επικεφαλής, όπως αυτός που εξυπηρετεί τους άλλους.» - εδάφ 26

Για να τονιστεί περαιτέρω άποψή του σχετικά με τη σημασία της ταπεινής υπηρεσίας, ο Δάσκαλος έδωσε τότε αυτή την απεικόνιση, σε μορφή ερώτησης: «Γιατί ποιός είναι μεγαλύτερος, ο καλεσμένος που κάθεται σε ένα γεύμα ή ο υπηρέτης που τον εξυπηρετεί; Δεν είναι ο καλεσμένος; Αλλά είμαι ανάμεσά σας ως υπηρέτης ». (εδάφ. 27) Τι ισχυρό μάθημα ήταν αυτό! Είχαν όλοι καθήσει στο τραπέζι του γεύματος του Πάσχα. Ο Ιησούς ήταν ο «υπηρέτης» που τους εξυπηρετούσε και ήταν οι φιλοξενούμενοι. Πραγματικά, αν ο Κύριος και ο Δάσκαλός τους ήταν υπηρέτης, θα πρέπει επίσης να γίνουν κι αυτοί υπηρέτες εάν πρόκειτο να πάρουν το μερίδιό τους στη βασιλεία του.

«ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ,» «ΤΑΓΑΡΙ» ΚΑΙ «ΣΠΑΘΙ»

Άλλη μια εμπειρία «του ανωγείου» που καταγράφηκε μόνο από τον Λουκά, βρίσκεται στα εδάφια 35-38. Εδώ ο Ιησούς υπενθύμισε στους μαθητές ότι νωρίτερα στη διακονία του, όταν τους έστειλε έξω για να «κηρύξουν τη βασιλεία του Θεού», τους είχε δώσει εντολή να πάνε "χωρίς

πορτοφόλι, και ταγάρι και υποδήματα," και δεν είχαν ανάγκη απο τίποτα. (εδάφ. 35· κεφ.9:1-3) Το "πορτοφόλι" χρησιμοποιήθηκε για τη μεταφορά χρημάτων για τις προσωπικές ανάγκες και για την αγορά τροφίμων, και ένα "ταγάρι" ήταν μια μικρή τσάντα με τον οποία μεταφέρονταν τρόφιμα και άλλα προσωπικά αντικείμενα. Όμως, τώρα ο Ιησούς τους λέει, «αυτός που έχει ένα πορτοφόλι, ας το πάρει, και επίσης το ταγάρι του.» Στη συνέχεια, προσθέτει, «αυτός που δεν έχει σπαθί, ας πουλήσει το ένδυμά του και να αγοράσει." (εδάφ. 36) Το Ελληνικό Λεξικό Thayer ορίζει την λέξη που μεταφράζεται «σπαθί» ως «μαχαίρι, που χρησιμοποιείται για τη θανάτωση των ζώων και τον τεμαχισμό της σάρκας,» παρά ένα μακρύ ξίφος που χρησιμοποιείται ως όπλο μάχης.

Οι παραπάνω οδηγίες του Ιησού για τους μαθητές του προορίζονταν προφανώς να τονιστεί το γεγονός ότι θα φύγει σύντομα απο το μέσο τους. Σε αντίθεση με τα προηγούμενα λόγια του καταγράφονται στο κεφάλαιο 9, θα πρέπει στο εξής να είναι έτοιμοι να παράσχουν για τη δική τους τροφή και άλλες προσωρινές προμήθειες. Ο Δάσκαλος γρήγορα συνειδητοποίησε ότι έντεκα μαχαίρια στα χέρια των μαθητών του -ακόμα και αν προορίζονταν για χρήση μόνο για να κυνηγούν την τροφή τους- δεν θα είναι ένα σοφό πράγμα, δεδομένου ότι ήξερε ότι είχε πλέον έλθει η ώρα του για να παραδοθεί στις εβραϊκές και ρωμαϊκές αρχές.

Έτσι, όταν οι μαθητές είπαν, «Κύριε, ιδού, εδώ είναι δύο σπαθιά, ... είπε προς αυτούς, αυτό είναι αρκετό.» (εδαφ. 38) Ήξερε την έλλειψη κατανόησής τους, και γνώριζε ότι μπορεί να προσπάθησαν να τον προστατέψουν από ακατάλληλη χρήση αυτών των μαχαίρων. Λαμβάνοντας υπόψη αυτό που αποκαλύφθηκε αργότερα, στον Κήπο της Γεθσημανή, «δύο μάχαιρες» ήταν πράγματι «αρκετές». Ο Πέτρος, ο οποίος είχε προφανώς ένα από τις δύο μάχαιρες στην κατοχή του, προσπάθησε να την χρησιμοποιήσει για να αποτραπεί τη σύλληψη του Ιησού. Με τον τρόπο αυτό, έκοψε ο ίδιος το αυτί του δούλου του αρχιερέως. Ο Ιησούς θεράπευσε αμέσως τον υπηρέτη, και επέπληξε τον Πέτρο, λέγοντας, «Βάλε την μάχαιράν σου εις την θήκην· το ποτήριον, το οποίον μοι έδωκεν ο Πατήρ, δεν θέλω πείν αυτό;» Η νομίζεις ότι δεν δύναμαι ήδη να παρακαλέσω τον Πατέρα μου, και θέλει στήσει πλησίον μου περισσοτέρους παρά δώδεκα λεγεώνας αγγέλων; πως λοιπόν θέλουσι πληρωθή αι γραφαί ότι ούτω πρέπει να γείνη;» - Ματθ. 26:51-54-Ιωάννης 18:10,11

Μετά τις λεπτομέριες των οδηγιών του Ιησού με τους μαθητές σχετικά με το "πορτοφόλι", "Σκριπ» και «σπαθί», Λουκά καταλήγει ο λογαριασμός του από τις ανώτερες εμπειρίες δωμάτιο, δηλώνοντας ότι "πήγε ... στο Όρος των Ελαιών." (Λουκάς 22:39) Αφού έλαβον το Άγιο Πνεύμα την ημέραν της Πεντηκοστής, πόσο πρέπει

να συνειδητοποιησαν οι μαθητές το βάθος της ειδικής σημασίας του τελευταίου μαθήματος του ανωγείου. Τότε θα καταλάβουν, και να μεταδώσουν σε άλλους πιστούς αφιερωμένους, ότι «τα όπλα του πολέμου μας δεν είναι σαρκικά», «εμείς δεν παλεύουν ενάντια σε αίμα και σάρκα,» και μόνη μας σπαθί είναι «η μάχαιρα του Πνεύματος, που είναι ο λόγος του Θεού.» - Β' Κορ. 10: 4· Εφεσ. 6: 12-17

Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ, Ο ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΥΚΑΣ -ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Όπως συμπεραίνουμε την εξέτασή μας για τις αφηγήσεις του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά της εμπειρίας του ανωγείου, είναι αξιοσημείωτο να αναφέρουμε δύο άλλα σημεία που σχετίζονται με τις μαρτυρίες τους όπως είναι καταγεγραμμένες εν συνόλω στα Ευαγγέλια, ειδικά σε σύγκριση με το τέταρτο Ευαγγέλιο, που γράφτηκε από τον Απόστολο Ιωάννη. Οι περιγραφές του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά για τη ζωή του Ιησού και τη διακονία του είναι σε μεγάλο βαθμό «συνοπτικό» στο ύφος. Δηλαδή, ο καθένας παρουσιάζει μια σύνοψη της ζωής του, συμπεριλαμβανομένων σύντομων διηγήσεων και στοιχείων πολλών διαφορετικών γεγονότων. Επίσης, είναι αρκετά αφηγηματικές σε μορφή, καταγράφοντας τα γεγονότα σε ένα ως επί το πλείστον διαδοχική σειρά. Το στυλ του Ιωάννη

είναι πολύ διαφορετικό, το οποίο θα εξετάσουμε εκτενέστερα στο Μέρος 2 του παρόντος άρθρου.

Η χρονολόγηση της πατρότητας των τριών πρώτων Ευαγγελίων δεν είναι γνωστή με ακρίβεια. Όμως, σε γενικές γραμμές, πιστεύεται ότι γράφτηκαν πολύ νωρίτερα από ό, τι το Ευαγγέλιο του Ιωάννου. Πολλοί σχολιαστές της Βίβλου έχουν τοποθετήσει τα γραπτά τους σε μια σειρά έτη, από περίπου 40 έως 65 μ.Χ., και του Ιωάννη το Ευαγγέλιο 95 - 100 μ.Χ. Η συγκεκριμένη σειρά της γραφής του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά είναι πολυσυζητημένη, με διάφορα σενάρια που προτείνονται από τους ιστορικούς. Όποια και αν θα μπορούσε να ήταν η σειρά, είναι πιθανό ότι και τα τρία είχαν ολοκληρωθεί κάποια στιγμή πριν από το 70 μ.Χ., όταν είχε καταστραφεί η Ιερουσαλήμ και ο ναός της. Το συμπέρασμα αυτό βασίζεται στο γεγονός ότι και ο Ματθαίος και ο Μάρκος και ο Λουκάς είχαν καταγράψει την πρόβλεψη του Ιησού για αυτήν την επικείμενη καταστροφή. (Ματθ. 24: 1,2· Mark 13: 1,2· Λουκάς 21: 5,6,20-24) Ωστόσο, κανένας από τους τρεις συγγραφείς κάνουν αναφορά στα Ευαγγέλιά τους στην εκπλήρωση αυτής της πρόβλεψης. Έτσι, είναι λογικό να πιστεύουμε ότι τελείωσαν τα γραπτά τους πριν λάβει χώρα η καταστροφή, άλλος ένας ή περισσότεροι σίγουρα θα έκαναν αναφορά σε ένα τέτοιο σημαντικό γεγονός.

Στο Μέρος 2 του παρόντος άρθρου, το οποίο θα εμφανιστεί στο τεύχος του επόμενου

μήνα, θα εξετάσουμε τη μαρτυρία της εμπειρίας του ανώγειου, όπως έχει προβλεφθεί στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο. Η περιγραφή του παρέχει μια εντυπωσιακά διαφορετική άποψη από ό, τι οι περιγραφές του Ματθαίου, του Μάρκου, ή του Λουκά--μια η οποία πιστεύουμε ότι είναι μεγάλης σημασίας για το αφιερωμένη τέκνον του Θεού. Πράγματι, τα πολλά μαθήματα που μπορούμε να αντλήσουμε από τα τέσσερα Ευαγγέλια είναι μια υπενθύμιση σε μας για τα λόγια του Παύλου: «Όλη η γραφή είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγchon, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης, διά να ήναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν.» - Β' Τιμ. 3:16, 17

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΪΠΝΟ

Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του Αναμνηστικού Δείπνου του Ιησού είναι μετά τη δύση του ηλίου την Πέμπτη της 21ης Απριλίου.

